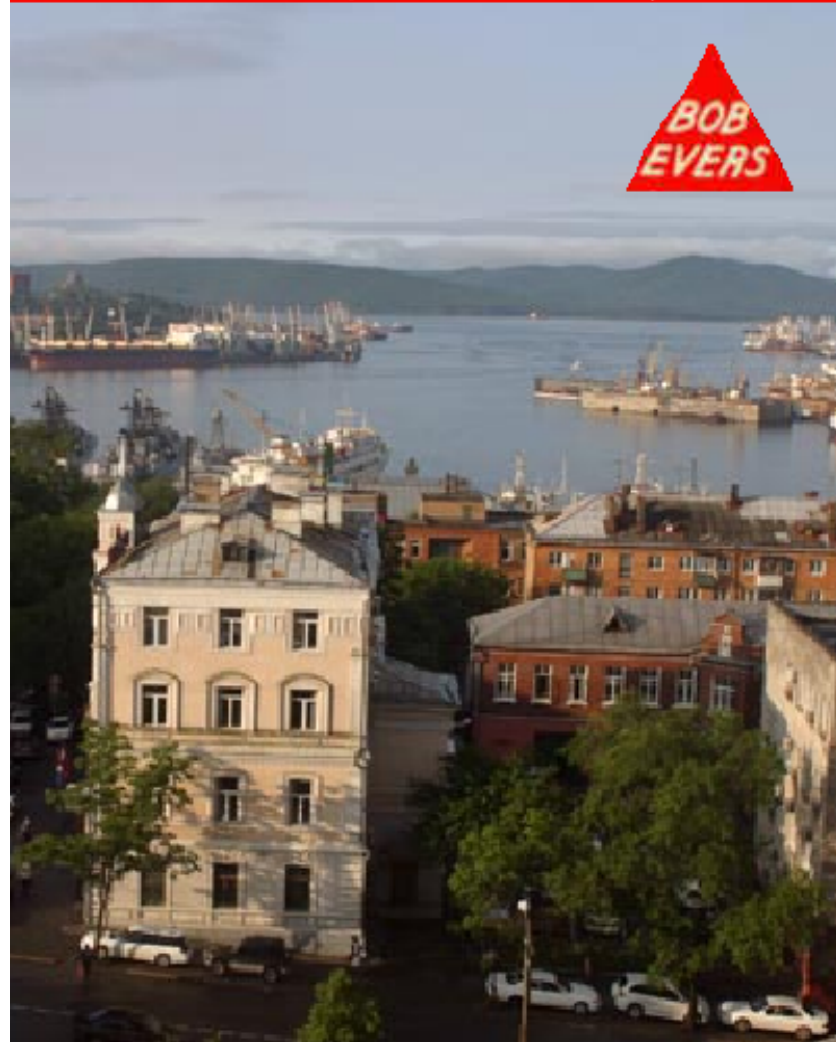

John Beringen
**WARBOËL IN
WLADIWOSTOK**

WARBOEL IN WLADIWOSTOK

John Beringen

OVERLEG EN ACTIE OP BEIDE FRONTEN	5
DE VOLGENDE RONDE	13
ALLE PIONNEN BEWEGEN ZICH	24
VARINSKI WEET DE SITUATIE TE REDDEN	40
DE RUN OP WLADIWOSTOK	48
VARINSKI KOMT OP ADEM; DE JONGENS SLAAN AAN HET REKENEN	55
“TOEKOMST SCHRIJFT GESCHIEDENIS”	59

...

OVERLEG EN ACTIE OP BEIDE FRONTEN

Het was half negen op een donderdagavond in juni. In de kamer op de derde verdieping van het Intourist Hotel in Irkoetsk heerste een serene rust. Dat was niet omdat daar niemand aanwezig was. O nee! Jan, Bob en Arie zaten samen met hun Russische bondgenoot Michael uit te blazen van de afgelopen dag. Niet dat ze het nou zo druk hadden gehad die dag; nee, het was precies tegenovergesteld: er was juist helemaal niks gebeurd. Afgelopen maandagavond waren ze per vliegtuig uit Moskou aangekomen en hadden twee tweepersoons kamers gehuurd waarvan ze de tussendeur hadden laten ontgrendelen. De tijd dat ze niet sliepen en niet in de stad waren, bevonden ze zich steevast in de kamer die Jan samen met Arie deelde. Dan werd er niet gesproken over bezienswaardigheden in Irkoetsk, maar over geheel andere kwesties. Zaken die te maken hadden met misdaad en bedrog. Arie was door zijn vader, samen met Jan en Bob naar Moskou gestuurd met het verzoek om een en ander uit te zoeken bij een zakenrelatie van hem. Op het Rode Plein hadden ze bij toeval Michael ontmoet, die hen tot dusver uitstekend geholpen had in de aanvankelijk ogenschijnlijk simpele kwestie die inmiddels echter behoorlijk gecompliceerd was geworden. Hoewel de drie jongens zegge en schrijve acht dagen met hem waren opgetrokken, leek het alsof ze hem reeds jaren kenden.

Na de slopende dag, die ze nu achter de rug hadden, waren ze alle vier uitgebreid in bad geweest. Dat had in eerste instantie nogal wat voeten in de aarde gehad omdat ze slechts de beschikking hadden over twee badkamers. Arie had dit simpel opgelost door een muntstuk te nemen en deze per duo, volgens het “kop of munt-principe”, op te gooien om zo te bepalen wie het eerst gebruik mocht maken van de badkamers.

Ruim een halfuur later zaten ze, alle vier opgefrist, bij elkaar.

“Ik voel me een stuk beter,” verklaarde Jan.

“Ik ook,” bekende Bob.

Arie zei niets en staarde peinzend naar een schilderijtje aan de muur. De afbeelding betrof een eindeloos graanveld waarin tientallen mensen aan het werk waren.

“Is er iets?” vroeg Bob aan hem.

“Ja; ik zat aan Igor Proliv te denken,” antwoordde Arie. Hij keek Michael aan: “Jij moet hem zo maar even opbellen

en laten weten wat we inmiddels bereikt hebben. We hebben weliswaar nog niet alles rond, maar we mogen tot nu toe toch ook weer niet ontevreden zijn.”

Michael stond op.

“Dan ga ik nu maar meteen, want je weet nooit hoeveel tijd ze nodig hebben om verbinding te krijgen met Moskou.”

De receptioniste nam het door Michael ingevulde briefje aan en bekeek het even.

“Proliv, Novi Transport, Moskou,” las ze zachtjes op. Ze bestudeerde even het telefoonnummer en controleerde of het duidelijk geschreven was.

“Ik ga ermee aan de gang,” sprak ze uiteindelijk.

Michael knikte tevreden en ging in de dichtstbijzijnde fauteuil in de lounge zitten. Hij dacht na over wat ze de volgende dag zouden gaan ondernemen; en dan vooral over de manier waarop. Daar moesten ze het straks nog eens uitgebreid over hebben want de kans was heel groot dat ze aan de vooravond van de eindfase stonden. Natuurlijk kon je nooit alles incalculeren, maar je kon wel zo veel mogelijk rekening houden met alle voor de hand liggende dingen die problemen zouden kunnen opleveren. Hij zat hier nog steeds over te dubben toen de dame van de receptie naar hem toe kwam en liet weten dat er verbinding met Moskou was.

“U moet in de eerste cabine zijn,” sprak ze vriendelijk.

“Dank u wel.”

“Het was geen moeite.”

Michael was reeds opgestaan en naar de aangeduide cabine gelopen. Nog voordat hij de deur had geopend, hoorde hij het toestel al rinkelen. Hij stapte naar binnen, sloot de deur achter zich en nam de hoorn van de haak.

“Hallo.”

“Hallo, Novi Transport, met Igor Proliv.”

“Dag Igor; met Michael hier.”

“Ha, Michael,” sprak Igor opgewekt. “Hoe gaat het?”

“Nou, we zijn inmiddels heel veel aan de weet gekomen.”

“Ja, wacht eens even,” onderbrak Igor, “het laatste wat ik weet, toen Arie mij dinsdag opbelde, is dat Zilkov en Varinski waren aangekomen bij Irkoetsk Metaal waar ze bij die roverhoofdman Roshisko wellicht het een of andere verhaal hebben opgehangen. Jij zou proberen ergens een kamer te huren en aan het werk te komen in die metaalfabriek om zodoende wat te kunnen rondkijken.”

“Dat is allemaal prima gelukt,” zei Michael. “We weten waar Zilkov en Varinski verblijven én dat ze het geld in

een bagagekluis van het station hebben gedeponereerd. Gisteren heb ik inderdaad bij Irkoetsk Metaal gewerkt en dezelfde avond nog ben ik met Jan en Bob de fabriek binnengedrongen. Bij die gelegenheid hebben we Roshisko's computer gestart en inzage gekregen in de rest van zijn activiteiten. Hij bezit nog een bedrijf in Wladiwostok, genaamd "Toekomst". Dat is een laboratorium waar kunststoffen worden vervaardigd."

"Toe maar!" reageerde Igor. "Die knaap heeft zowat in alle uithoeken zijn connecties. Maar wat zijn jullie nu verder van plan?"

"Nou, Roshisko zal die twee knapen een dezer dagen naar Wladiwostok sturen. En nu weten we twee dingen pertinent zeker. Ten eerste zullen die drie heren elkaar eerst nog treffen in een sjiek restaurant en ten tweede MOETEN Zilkov en Varisnki naar het station om die koffer uit de bagagekluis te halen. En daarbij zullen ze ook nog in het hotel hun bagage moeten ophalen. Het is alleen nog gissen in welke volgorde dat gaat gebeuren, maar ergens in dat traject zullen we moeten ingrijpen."

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn.

"Hm, ja," begon Igor. "Dat betekent sowieso dat jullie tot die tijd gewoon blijven observeren."

"Precies," beaamde Michael. "En we hebben een waterdicht systeem uitgedacht waarmee we haarzuiver kunnen vaststellen wat ze als eerste gaan doen. De ene ploeg houdt het hotel in de gaten en de andere het restaurant."

"Jaa, ik snap het. Pas in elk geval goed op jullie tellen want die twee kerels deinzen voor niets terug."

"Doen we," beloofde Michael. "Had jij trouwens nog nieuws?"

"Nee; behalve dat de politiechef langzaam maar zeker gaat geloven dat hij krankzinnig wordt. Ze hebben in Petersburg alles overhoop gehaald, maar van onze twee vrienden is geen spoortje terug te vinden."

"Dat zal wel zo blijven ook," sprak Michael peinzend. "Ik heb het hierover al gehad met Jan, Bob en Arie en we zijn tot de slotsom gekomen dat we nu niet meer met goed fatsoen kunnen laten weten dat de politie in de verkeerde richting zoekt."

"Ik vrees dat je gelijk hebt," onderbrak Igor. "Ik moet je eerlijk bekennen dat ik me onderhand knap schuldig begin te voelen."

"Dat begrijp ik. We zullen gewoon iets moeten verzinnen bij wijze van plausibele verklaring, mocht dat nodig blijken te zijn," liet Michael weten.

“Makkelijker gezegd dan gedaan. Maar had je nog meer nieuws? Ik heb namelijk nog veel te doen dus ik wilde weer aan het werk gaan.”

“Nee, dit was het tot zover. Zodra we meer weten, zal ik je weer bellen.”

“In orde. Doe de anderen de groeten van mij enne... neem geen onnodige risico's.”

“We blijven alert,” beloofde Michael.

“Goed zo. Veel succes dan en tot wederhoren.”

“Tot wederhoren.”

Michael belde af en liep naar de balie alwaar hij de receptioniste verzocht de kosten van het gesprek bij te schrijven op de hotelrekening. Nadat hij desgevraagd het kamernummer had genoemd, begon de juffrouw in een groot boek te bladeren.

Ze krabbelde het bedrag op en klapte het boek weer dicht.

“Is bij deze genoteerd, mijnheer.”

“Dank u wel.”

Terwijl hij terugliep naar zijn kamer, dacht hij diep na. Hij had bewust niet met Igor gesproken over het feit dat Roshisko in Wladiwostok bezig was met de fabricage van Red Mercury, de stof waarmee zonder problemen uiterst krachtige kernwapens konden worden geproduceerd. Tenslotte zou niemand er iets mee opschieten als Igor op de hoogte zou zijn van dit angstaanjagende feit.

Het enige gegeven dat zich binnen deze vreselijke bijkomstigheid liet gelden, was de wetenschap dat er nog een dag of tien speling bestond. Dan zou de fabricagecyclus voltooid zijn. Weliswaar duurde dat nog even, maar dat betekende wèl dat vanaf dat ogenblik iedere seconde meer en meer Red Mercury klaar zou zijn voor gebruik. Hierbij vergeleken waren de Tschaika en het geld van Igor niet meer dan futiliteiten. Nee, het stemde Michael allemaal niet vrolijk.

De drie jongens keken hem nieuwsgierig aan toen hij de kamer binnenstapte.

“Slecht nieuws?” vroeg Arie. Hij had de bezorgde trek op Michael's gelaat gezien.

“Nee, integendeel. Igor was heel tevreden met wat we tot nu toe hebben bereikt. Hij wenst ons veel succes en drukt ons op het hart om voorzichtig te werk te gaan. Het zit hem echter persoonlijk dwars dat de politiechef geen steek verder komt.”

“Die kwestie hebben we al uitvoerig besproken,” onderbrak Arie. “Daar kunnen we nu helaas niets meer aan veranderen.”

“Natuurlijk,” knikt Michael. “Igor deelt ons standpunt. Ikzelf maak mij weer ongerust over die Red Mercury-fabricage.”

“Daar is ook alle reden voor,” sprak Bob. “Heb je dat ook aan Igor verteld?”

Michael schudde zijn hoofd:

“Nee; in de eerste plaats heeft hij nu al genoeg aan zijn hoofd en daarbij zou het informatie zijn waar hij verder óók niets mee kan.”

“Heel verstandig,” knikte Arie. “Je zou hem anders opgezadeld hebben met nog een probleem.” Er verscheen nu een denkrimpel tussen zijn ogen. “Dat verandert overigens niets aan het feit dat we daar wel iets mee moeten,” ging hij verder. “De hemel mag weten wat er gebeurt als Roshisko dat spul daadwerkelijk in handen heeft.”

“Waarschijnlijk komt er grote narigheid,” bromde Jan.

“Misschien is het allemaal niet zo moeilijk als het lijkt,” zei Bob plotseling.

Iedereen keek hem nu nieuwsgierig aan.

“Verklaar je nader,” drong Arie aan.

“Nou kijk, we gaan in eerste instantie door met onze opdracht. Op korte termijn is deze, hoe dan ook, beëindigd. En of dat dan uiteindelijk allemaal succesvol is verlopen, is nu gewoon minder belangrijk. Op dat moment kunnen we de politie inlichten over de productie in Wladiwostok. Nu kan het wel zo zijn dat je wordt geconfronteerd met een groot verschil van opvattingen tussen de autoriteiten van Irkoetsk en Wladiwostok, maar....”

“Wacht even,” onderbrak Arie. “Wat bedoel je daar precies mee?”

“Feitelijk het zelfde wat Igor ons duidelijk maakte over de zaak Roshisko: als men vanuit Moskou de politie van Irkoetsk had ingelicht, zou de kans groot zijn geweest dat de kwestie hier heel anders zou worden opgepakt en dat het in het gunstigste geval op niets zou zijn uitgelopen of wellicht erger: dat Roshisko gewaarschuwd zou zijn geweest.”

“Ja, ik begrijp het nu,” zei Arie, “ga verder.”

“Een dergelijk risico lopen we nu ook. Alleen betreft het dit keer een gegeven dat als landsbelang, zo niet als wereldbelang kan worden aangemerkt. Dus kan het niet anders zijn dan dat het onmiddellijk hoogst serieus wordt genomen.”

“Feitelijk is het geen zaak meer voor de politie, maar voor de veiligheidsdienst,” sprak Jan bedachtzaam.

“O nee!” Het was Michael die dit nadrukkelijk zei.

“Ik vind dat anders nog geeneens zo’n gekke gedachte,” reageerde Arie verbaasd.

Koppig schudde Michael het hoofd:

“Wat we ook met die informatie ook doen: niet aan de Veiligheidsdienst doorgeven. Niemand weet nu nog hoe hun pet staat; misschien bekijk ik het wat te pessimistisch, maar als het een beetje tegenzit, heb je kans dat het dan juist in de doofpot verdwijnt. Ik ben het met Bob eens dat je gewoon het beste af bent door het aan de politie kenbaar te maken.”

“Goed,” zei Jan snel, “jij zult dat beslist het beste kunnen beoordelen. Maar nu belanden we op een ander punt. Als we die zaak in de openbaarheid brengen, zullen we zelf ook niet meer zo een-twee-drie wegkomen hier. En geloof dan maar gerust dat we daarbij nog de nodige ellende en verwijten over ons heen zullen krijgen omdat dan ook de aap uit de mouw zal komen over de verkeerde informatie die de politiechef in Moskou van ons én Igor heeft gekregen.”

En daarmee had Jan iets onder de aandacht gebracht waardoor iedereen verviel in somber zwijgen.

“Dat is natuurlijk zo,” verbrak Arie tenslotte de stilte. “Ik denk....” Hij ging achterover zitten en staaarde even naar het plafond alsof daar het antwoord te lezen was. Vervolgens richtte hij zich weer op en keek de drie vrienden om beurten ernstig aan:

“Ja, ik geloof dat ik het heb. We moeten die twee zaken strikt gescheiden houden en zelf verder buiten schot blijven.”

Jan wilde iets opmerken, maar Arie was hem voor: “We kunnen dat op twee manieren doen. De eerste mogelijkheid is om alles omtrent Wladiwostok op papier te zetten en anoniem naar de politie te sturen en de tweede mogelijkheid is door gewoon een telefoontje te plegen; ook weer anoniem uiteraard.”

Deze aanpak vond algemene bijval.

De vier jongens spraken uitgebreid over deze kwestie en kwamen gezamenlijk tot de conclusie dat dit het beste was wat ze doen konden.

Ongeveer op het moment dat Michael het gesprek met Igor had beëindigd, rinkelde de telefoon op de kamer van Zilkov en Varinski. Met een “dat kan alleen Roshisko zijn” beende Zilkov naar het toestel en nam op:

“Ja.”

“Met wie spreek ik?” wilde de beller weten.

“Met Zilkov.”

“Juist ja; met Roshisko hier. Zilkov, luister. Morgen wil ik jullie spreken. Zo’n vijfhonderd meter ten zuiden van jullie hotel, aan de zelfde straat, bevindt zich een restaurant en dat heet restaurant Fikhtelberg. Heb je dat?”

“Ja; ik schrijf het even op.” Hij pakte een balpen van het bureau en krabbelde wat op een briefje.

“Restaurant Fikhtelberg,” mompelde hij. “En hoe laat moeten we daar zijn?”

“Om twee uur; en zorg dat jullie op tijd zijn.”

“Zorgen we voor.”

“Prima; tot morgen dan.”

Voordat Zilkov nog wat kon zeggen, had Roshisko reeds opgehangen. Zilkov maakte een minachtend geluid, keek even naar de hoorn en legde deze tenslotte neer.

“Nou ben ik zelf niet bepaald het toonbeeld van opperste beschaving,” briede hij, “maar die Roshisko spant de kroon. Wat een onbeschofte kerel.”

Varinski, die aanvankelijk bovenop bed liggend de krant had gelezen, was, toen de telefoon ging, overeind gekomen en had de krant terzijde gelegd. Uiteraard had hij, aan de hand van wat Zilkov had gezegd, begrepen waarover het korte telefoongesprek ging.

“Wat had Roshisko precies?” vroeg hij.

Zilkov, nu wat kalmer, ging in een van de twee stoelen zitten en antwoordde:

“Morgenmiddag om twee uur moeten in een restaurant zijn om met hem te spreken. Die vent kan je werkelijk het bloed onder de nagels vandaan halen door zijn manier van doen.”

“Kalmeer toch,” adviseerde Varinski. “Dat betekent in elk geval dat we binnenkort weg zijn hier. Wees blij dat er nu eindelijk eens wat gebeurt.”

“Natuurlijk,” bromde Zilkov. “Maar ik zal je één ding vertellen: we gaan op ons gemak bekijken wat hij ons in Wladiwostok wil laten doen, maar als het niet bevalt, zitten we binnen de korste keren in Noord-Korea. Ik kan niet voor jou spreken, maar IK zet dan nooit meer één voet in dit land.”

Nog naspatterend scheef hij de naam van het restaurant over in zijn notitie-boekje.

“Ik stel voor dat we nog een paar flessen bier laten aanrukken,” zei Varinski.

Zilkov klapte zijn notitieboekje dicht:

“Dat is een goed idee.”

Meteen draaide hij het nummer van de receptie.

DE VOLGENDE RONDE

De jongens waren vroeg gaan slapen zodat ze de volgende ochtend fris als een hoentje en uitgerust aan het ontbijt zaten.

Arie had een spel kaarten gekocht bij de kiosk en had voorgesteld om op de hotelkamer een spelletje te spelen. Er viel tenslotte de eerste uren toch niets meer te doen. Alleen deed zich toen een probleem voor: Michael bleek geen der voorgestelde spelen te kennen.

“We kunnen Bob en Michael anders een spoedcursus klaverjassen geven,” had Jan geopperd.

Dit idee werd echter unaniem verworpen doordat Michael met de suggestie voor de dag kwam om een typisch Russisch kaartspel te spelen. Het bleek een wonderlijk spel te zijn dat zich nog het beste liet omschrijven als een mengeling van klaverjassen en pesten. De vier jongens bleven kaarten tot het tijd was om te vertrekken en hun plaatsen in te nemen op de Ulitsa Lenina.

En zo kon het gebeuren dat Arie en Bob even voor twee uur een grijze Mercedes de parkeerplaats van het restaurant op zagen rijden.

“Hee, zou dat onze man zijn?” vroeg Arie.

Bob loerde over de krant:

“Dat zou best wel eens kunnen. Er rijden hier weliswaar meer grijze Mercedessen rond, maar deze lijkt wel verdacht veel op diegene die we bij de fabriek hebben zien staan.”

Ze zagen hoe de bestuurder het trapje bij de ingang beklom en naar binnen stapte.

“Als dat inderdaad Roshisko was, zullen Zilkov en Varinski zo ook wel komen opdagen,” zei Arie bedachtzaam. “Geef mij voor alle zekerheid ook maar een stuk krant.”

Bob voldeed aan dit verzoek. Arie had onderweg een zonnebril aangeschaft, maar wilde niet het gevaar lopen ondanks deze voorzorgsmaatregel toch herkend te worden door de twee bandieten. Hij was immers degene geweest die bij Novi Transport met getrokken pistool was komen binnenvallen. Twee minuten gebeurde er niets. Toen begon Bob te fluisteren:

“Arie... niet kijken, maar we hebben beet.”

“Wat bedoel je?” vroeg Arie, zich verscholen houdend achter de krant.

“Er komen in de verte twee bekende figuren aangewandeld.”

“Ik heb het begrepen; zodra ze in het restaurant zijn, lopen we naar Jan en Michael.”

“Ja.”

Nadat Zilkov en Varinski eveneens het restaurant waren binnengegaan, stonden Arie en Bob op en liepen in de richting van het terras. Ongeveer halverwege kwamen ze Jan en Michael tegen.

“Ik begrijp dat jullie onze twee vrienden hebben gesignaleerd,” begon Jan.

“Ja,” reageerde Arie. “Hebben ze nog iets gedaan voordat ze op weg gingen?”

“Nee ze zijn gewoon langs de Tschaika gelopen. Ze hebben verder geen bagage ingeladen of zo iets.”

“Hm ja; dan zullen we zo meteen in actie moeten komen.”

“Dat lijkt mij ook,” beaamde Bob, “want als ze straks terugkomen, zal hun eerste rit natuurlijk naar het station zijn en dan zijn we ze hoogstwaarschijnlijk kwijt, met dien verstande dat we geen mogelijkheid meer krijgen om in te grijpen.”

Arie knikte: “We gaan ze in de hotelkamer overrompelen.”

“Dat blijft zonder meer de beste aanpak,” beaamde Bob, “maar het zal voor de drommel niet gemakkelijk zijn om...”

“Ik heb iets uitgedacht,” onderbrak Arie. “Daarstraks in het park kreeg ik een ingeving die in één klap afrekent met alle haken en ogen zoals die voorheen bestonden.”

Er viel een stilte.

Jan was de eerste die iets zei: “Laat horen.”

Arie keek Michael twee tellen aan.

“Jij gaat een kamer huren in het Sibir hotel,” verklaarde hij tenslotte. “Je pakt het als volgt aan: je zegt dat je hebt afgesproken in dat hotel met drie Europeanen met wie je enkele zakelijke kwesties wilt bespreken. Bij nader inzien wil je dat niet doen in de lounge, maar discreter binnen de beslotenheid van een hotelkamer. En daarvoor ben je bereid om gewoon meteen, handje contantje, het tarief van een nacht verblijf te betalen. De man of vrouw achter de balie zal dan helemaal geen problemen maken omdat die waarschijnlijk nog niet eerder op zo’n makkelijke manier geld heeft verdiend. Vervolgens blijf je wachten op ons. Zorg dat je voortdurend in de buurt van balie bent zodat je kunt horen welk kamernummer Zilkov en Varinski hebben als zij hun sleutel vragen. Als ze eenmaal op weg naar hun kamer zijn, ga je in de deuropening even kijken of jouw verwachte bezoek soms al in aantocht is. Wij zitten dan op het terras en zodra wij jou zien verschijnen, is dat het teken voor ons. Dat is wat je tot zover weten moet.”

Arie haalde uit zijn binnenzak een pak roebels te voorschijn en gaf dit aan Michael:

“Hier heb je geld; maak het snel in orde, want we weten niet hoe lang die twee daar in dat restaurant zullen blijven. En neem mijn zonnebril ook voor alle zekerheid mee.”

“In orde,” reageerde Michael terwijl hij de zonnebril opzette. “Jullie zien me straks vanzelf wel in de deuropening verschijnen.”

Hierop stak hij over en zette koers naar het Sibir Hotel.

Arie liep samen met Jan en Bob naar het inmiddels vertrouwde terras alwaar ze uiterst vriendelijk door de ober werden begroet. Nadat hij drie glazen cola had afgeleverd, ontvouwde Arie zijn verdere plan:

“Luister; het is heel simpel. Zodra Michael verschijnt, gaan wij naar binnen en zetten meteen koers naar de kamer van Zilkov en Varinski. Michael zal dan aankloppen en zeggen dat er een spoedtelegram is. Nieuwsgierig als die twee knapen meteen zullen zijn, zullen ze de deur openen waarop wij met ons vieren binnendringen. Het mogen dan onverschrokken kerels zijn, maar het is vier tegen twee. Bovendien (hij klopte nu even zachtjes op de zijzak van zijn jasje) heb ik dan ons kleine doch doeltreffende machientje in mijn hand. We snoeren die twee secuur in en leggen de hand op de sleutel van de bagagekluis. Daarna gaan we met de Tschaika die magische koffer ophalen.”

“En dan wegwezen uit Irkoetsk,” vulde Jan aan.

“Ja; en als we een eind uit de buurt zijn, moeten we de politie bellen en vertellen dat ze even op de hotelkamer moeten gaan kijken. Alleen...”

“Alleen wat?”

“Jaa... dan zullen we met die auto terug moeten rijden naar Moskou. Daar zijn we wel een dag of vier druk mee; tenminste: zolang deden Zilkov en Varinski er over.”

“Ik weet het!” riep Jan ineens uit. “We zetten de auto per trein op transport naar Moskou.”

Bewonderend keek Arie hem aan:

“Dat is nog geeneens zo’n gek idee. Dan kunnen we zelf gewoon in het vliegtuig stappen en zijn we op tijd terug om alles aan Igor uit te leggen nog lang voordat die trein daar gearriveerd is.”

Tevreden dronk hij zijn glas leeg. Hij keek even naar de glazen van de anderen en wenkte de ober.

Michael zat tevreden in zijn koffie te roeren. Het was inderdaad zo eenvoudig gegaan als Arie had voorspeld. Eenmaal in de hal van het Sibir Hotel, had hij beleefdheidshalve zijn zonnebril afgezet toen de man achter de balie naar hem toekwam. Een hotelkamer huren tegen vol tarief, slechts voor een vergadering, was geen enkel probleem gebleken. De man had een sleutel gegeven waarop Michael het verschuldigde bedrag betaalde.

Toen hij een kopje koffie had besteld en dit voorgezet had gekregen, liet de man weten dat dit “van het huis” was. Michael bedankte hem vriendelijk en zette zijn zonnebril weer op. Het tweede kopje moest hij uiteraard wél afrekenen. Wat hem in een buitengewoon goed humeur had gebracht, was het feit dat hij rustig aan de balie kon zitten op hooguit twee meter van het bord met kamersleutels. Nét op het moment dat hij zijn laatste slokje nam, hoorde hij achter zich dat er mensen binnenkwamen. De hoteleigenaar kwam uit zijn glazen kantoortje en keek de nieuw gekomenen aan:

“U wilt uw sleutel, veronderstel ik?”

“Graag,” sprak een stem achter Michael. “Nummer tweehonderdwaalf.”

De man pakte de sleutel van het bord en overhandigde deze.

De ander mompelde een bedankje.

Michael keek even opzij toen de nieuwkomers naar het trappenhuis liepen. Ze waren het!

Tien tellen later stond hij op van zijn kruk en slenterde rustig naar de openstaande buitendeur. één korte blik in de richting van het terras, leerde hem dat de drie jongens onmiddellijk in actie kwamen. Ze dronken snel hun glazen leeg en stonden op. Michael wandelde weer terug en deed alsof hij met veel belangstelling de schilderijen bekeek.

Anderhalve minuut later kwamen Jan, Bob en Arie binnen. Michael keek quasi-argeloos opzij en liep verheugd op hen af.

“Goedemiddag,” zei hij op luide toon in het Russisch. Toen, alsof hij zich vergist had door te vergeten dat deze drie jongens geen Russisch verstonden, ging hij over op Engels. Hij gaf hen alle drie een hand.

De jongens snaptten natuurlijk meteen dat dit maar een komedie was voor de hotel-eigenaar die nu achter de balie bezig was en reageerden beleefd op deze begroeting.

“Wel, deze man was zo vriendelijk om een kamer ter beschikking te stellen waar we rustig kunnen vergaderen,” sprak Michael vrolijk. Afgaande op de glimlach van de man achter de balie, bleek deze wel degelijk het Engels te kunnen volgen. Hij knikte vriendelijk naar het drietal.

“Ik zal u voorgaan,” zei Michael. Hierop liepen ze met hun vieren naar het trappenhuis. Eenmaal halverwege de eerste trap was alle komedie uiteraard meteen verdwenen. Michael stopte even, draaide zich half om en boog zich voorover:

“Ze zitten in kamer tweehonderdwaalf.”

Arie knikte. Meteen kwam het viertal weer op gang.

Nu kwam het kritische moment in zicht. Wat de jongens allemaal helder voor ogen hadden, was dat hun actie door niemand gezien mocht worden. Een gast die bijvoorbeeld toevallig uit de kamer naast die van de twee schurken zou komen en getuige was van de inval, zou stevig roet in het eten kunnen gooien. Dat was precies wat er in Moskou was gebeurd, alleen toen was het in zekere zin goed in de kraam te pas gekomen. Hier konden ze dat absoluut niet hebben!

Het zou echter blijken dat deze zorgen ongegrond waren. Het was stralend weer; vrijwel alle gasten - tenminste allen die op de tweede verdieping logeerden - bevonden zich in de stad, zich vergapend aan de etalages van de grote winkelstraten of heerlijk luiierend op de vele terrassen.

Inmiddels waren ze bij de bewuste deur aangekomen. De gang was doodstil en volledig uitgestorven.

Michael klopte aan, onderwijl roepend:

“Hallo, een spoedtelegram uit Wladiwostok voor meneer Zilkov!”

Arie had zijn hand al in de zijzak van zijn jasje gestoken om het kleine pistool direct te voorschijn te halen als het zover was.

Ze hoorden een verbaasde uitroep. Direct werd van binnen het slot opgedraaid. Een tel later ging de deur open.

Bob was naast Michael komen staan. Samen duwden ze de deur verder open en drukten Zilkov - die had opgedaan - krachtig naar binnen. Dat geschiedde beter dan de jongens hadden durven hopen. Feitelijk was dat zuiver het gevolg van een natuurkundige wet. Iemand die nietsvermoedend een deur opendoet en vervolgens onverwacht door twee man wordt teruggeduwd, zal weinig kans hebben om weerstand te bieden omdat de persoon in eerste instantie alle moeite moet doen om op de been

te blijven. Dat overkwam Zilkov dus ook. Teneinde niet achterover te vallen, deed hij een enorme stap achterwaarts. Arie was Michael en Bob onmiddellijk gevolgd en richtte het pistool op Varinski die, kennelijk op het bed gezeten, net was opgestaan.

“Sadietsja,” zei Arie op bijtende toon, machtig blij dat hij dat Russische woord had onthouden.

Varinski voldeed aan dit verzoek.

Jan had inmiddels de deur achter zich dichtgetrokken.

Michael was bij de wastafel gaan staan om te voorkomen dat hij tussen Arie en Zilkov stond.

“Jan en Bob, scheuren jullie het laken van het andere bed in repen en bind daarmee Varinski vast. Ik hou Zilkov onder schot.”

Arie had nu het pistool weer op de laatstgenoemde gericht.

Alles was geruisloos verlopen. Geen der twee bandieten had iets gezegd of geroepen; ze waren compleet overrompeld. Zilkov, nu met de handen omhoog, had een moment in opperste verbazing naar Arie gestaard toen hij hem herkende als degene die in Moskou op Oljev was afgestormd.

“Jij weer,” gromde hij. Zijn verbaasde blik veranderde in een van woede vertrokken gezicht.

Arie hield het wapen op hem gericht. Hij liet zijn ogen heen en weer gaan tussen Zilkov en Varinski, vastbesloten om te schieten als een van beiden zou proberen iets uit te halen.

Varinski probeerde niets, maar zat dreigend naar Arie te staren als een panter die zijn kans afwacht. Jan en Bob zagen dit en wellicht daardoor ging er iets volledig mis.

Tussen de twee bedden lag een lege geopende koffer. Kennelijk was het tweetal bezig geweest om deze weer opnieuw in te pakken omdat hun bagage aanmerkelijk was vergroot door hun aankopen in de kledingzaak. Bob stapte er overheen maar Jan, die naar Varinski had gekeken, stapte op de rand van de lange zijde. Het gaf een effect, te vergelijken met hetgeen gebeurt als iemand op een liggende hark stapt. De koffer schoot met de andere lange zijde omhoog en trof Jan pijnlijk ter hoogte van zijn knie. Meer van schrik dan van pijn verloor hij zijn evenwicht. Instinctief greep hij Arie om niet om te vallen.

“HEI!”

Meer zei Arie niet. Meer kón hij ook niet zeggen omdat Zilkov bliksemsnel reageerde. Arie had beide handen nodig gehad om Jan tegen te houden om te voorkomen dat ze samen zouden omvallen.

Zilkov, nu buiten het bereik van het pistool, sprong voorwaarts en duwde beiden omver zodat ze op het lege bed belandden. Dat zou op zich nog niet zo erg zijn geweest als het voeteneinde - net als het hoofdeinde trouwens - was afgewerkt met een opstaande rand, bestaande uit een dikke plaat dik hout die zo'n dertig centimeter boven de matras uitstak. Zowel Jan als Arie voelden een vlammeende pijn in hun benen toen zij hier overheen vielen. Arie's pistool kwam in de hoek van het hoofdkussen terecht.

Vanaf dat ogenblik gebeurden er allerlei dingen tegelijk.

Michael had natuurlijk meteen gezien dat het grondig misging en greep Zilkov subiet van achteren met een arm om zijn keel. Deze kende echter de regels van de vechtsport en zakte, zodra hij Michaels arm voelde, abrupt door de knieën om vervolgens met volle kracht weer af te zetten. Door deze onverwachte manoeuvre moest Michael hem loslaten. Zilkov had zich, terwijl hij omhoog kwam, een kwartslag linksom gedraaid en haalde uit met zijn linkerelleboog die als een mokerslag terechtkwam op het linkergedeelte van Michaels ribbenkast. Op papier lijkt dit een onschuldige klap, maar in werkelijkheid heeft het wel degelijk resultaat. Een enorme pijscheut maakte dat Michael absoluut geen belangstelling meer voor Zilkov had.

Dan waren er nog over: Bob en Varinski. Bob had natuurlijk gehoord dat er achter hem iets misging op het moment dat Arie op de rand van de koffer was gaan staan. Nog voordat hij achterom kon kijken ploften Arie en Jan op het bed waar hij juist het laken vanaf had willen halen. Op zo'n moment heeft iemand uiteraard geen tijd om even rustig na te denken - al dan niet onder het genot van een kopje koffie - over de vraag wat hij nou het beste kon doen. "Varinski," flitste het door zijn hoofd. Dat het niet liep zoals het moest lopen, was hem in een fractie van een seconde glashelder. Wat er ook verder mocht gebeuren: in de achterhoede bevond zich Michael die beslist niet zou blijven duimendraaien. Uit zijn ooghoek zag Bob dat Varinski was opgesprongen. Mogelijk dat hij Zilkov te hulp wilde schieten, maar het was ook mogelijk dat hij het pistool te pakken wilde krijgen. Beide varianten waren hoogst ongewenst. Meer gedreven door instinct dan door verstand, had Bob zich naar links gedraaid en haalde uit. Zijn rechtervuist plofte in de maagsteek van Varinski die vervolgens dubbelgeklapt achterover terugviel op het linkerbed. Ervan overtuigd dat deze schurk voorlopig was uitgeschakeld, draaide Bob zich

snel om teneinde zich in het tweede gevecht te mengen. Dat was echter al afgelopen. Arie had snel het pistool weer gepakt en was samen met Jan bezig om op te staan van het bed. Michael hing tegen de wastafel aan met een van pijn vertrokken gezicht, onderwijl met zijn rechterhand wrijvend op de plek waar Zilkov hem met zijn elleboog had geraakt.

Dit alles was echter minder belangrijk. Erger was dat hij juist zag hoe Zilkov naar de deur was gesprongen, de sleutel uit het slot haalde en snel naar buiten glipte. Direct nadat de deur weer dichtsloeg, hoorden de jongens dat deze van buitenaf op slot werd gedraaid.

“Sleutel,” hijgde Michael. “Hij heeft ons opgesloten.”

Arie hinkte naar de deur en drukte de kruk omlaag. Hij zei een zeer lelijk woord toen hij merkte dat Michael gelijk had.

“Bind eerst die knaap vast,” zei hij tegen Jan en Bob terwijl hij naar Varinski wees.

Michael, beseffend dat het raam nog de enige uitweg was, richtte zich op en opende dit. Hij loerde naar beneden. Inmiddels was Arie naast hem komen staan en deed hetzelfde. In de kamer klonken geluiden van textiel dat werd gescheurd.

“Dit kunnen we wel vergeten,” mompelde Michael spijtig.

Arie knikte somber:

“Het is minstens vijf meter hoog en nergens iets waar we houvast aan hebben. We breken al onze botten als we proberen hier naar beneden te gaan.”

“En daar bedank ik feestelijk voor,” liet Michael weten.

Zonder op dit commentaar te letten, liep Arie naar de deur en bekeek het eenvoudige slot aandachtig. Een moment dacht hij er aan om het gewoon kapot te schieten, maar verwierp deze gedachte meteen weer omdat dat natuurlijk gehoord zou worden. En dan was de hele zaak helemáál grondig verloren. Hij ging op zijn hurken zitten en constateerde dat het sleutelgat er een van het type was waar je doorheen kon kijken als er geen sleutel in stak. Dit was in dit geval echter niet mogelijk.

Het duurde twee tellen voordat het tot hem doordrong wat er aan de hand was. Natuurlijk! De sleutel zat nog aan de buitenkant in het slot.

“Wat moeten we nu doen?” vroeg Michael. “De receptie bellen?” Hij wees naar de telefoon op het bureau.

“Nee,” zei Arie snel. “Er is nog een andere mogelijkheid.”

Hij rukte de deur van de kleerkast open en zag wat hij nodig had: een klee­r­han­ger, vervaardigd uit één stuk ineengevouwen ijzerdraad.

“Hier, Michael; hou stevig vast.”

Michael pakte het brede gedeelte met beide handen vast en keek verbaasd toe hoe Arie de haak begon rond te draaien zodat de windingen losgingen. Toen dit gebeurd was, boog hij midden in het lange stuk het materiaal net zo lang heen en weer tot het brak.

“Mooi zo,” mompelde Arie. “Hou nog even vast.” Hij stapte nu op het bureau af en pakte de krant die daar lag.

“Wat ga je doen?” wilde Michael weten.

“Let maar eens op.”

Snel vouwde Arie de krant open en haalde de voorpagina, die één geheel vormde met de achterpagina, er af. Vervolgens legde hij deze op de grond, vlak voor de deur. Linksonder scheurde hij een flinke hoek af en schoof het voorzichtig onder de deur door.

“Geef me het ijzerdraad maar,” verzocht hij.

Michael deed dit en snapte wat Arie van plan was. Een uitdrukking van oprechte bewondering verscheen in zijn ogen:

“Wel, wel.”

Arie stak het ene uiteinde in het slot en duwde tegen de achterkant van de sleutel. Met een plofje viel deze in de gang op de krant. Arie ging nu op zijn knieën zitten en boog zijn hoofd zo diep dat hij onder de deur door kon loeren. Voorzichtig trok hij de krant naar zich toe.

“Hm, daar was ik al bang voor.”

Hij richtte zich weer op, pakte de kleeplijst en brak, wederom door het materiaal heen en weer buigen, een stuk af van zo'n dertig centimeter lang. Een beetje moeizaam boog hij aan het ene eind een soort weerhaak. Aan de sleutel had een ringetje gezeten met een klein label waar het kamernummer op was geschreven. Hierdoor was de sleutel klem komen te zitten onder de deur. Na even vissen lukte het.

“Alsjeblieft.” Hij stond op en hield de sleutel triomfantelijk omhoog.

Jan en Bob waren inmiddels klaar met Varinski vast te binden. Terwijl ze het zweet van hun voorhoofden wisten, hadden ze vol belangstelling de bezigheden van Arie gadeslagen.

“Een tien met een griffel,” prees Bob.

“Dat maakt samen met de nul van zojuist een onvoldoende gemiddeld,” reageerde Arie nuchter terwijl hij de sleutel in het slot stak. Daarna draaide hij zich om en keek snel even naar Varinski. Deze lag op zijn buik, stevig ingesnoerd aan handen en voeten.

“Luister,” sprak Arie ernstig. “We doorzoeken deze kamer grondig om te kijken of we nog iets vinden waar we wat aan hebben. We hoeven nu niet naar buiten te rennen met de ijdele hoop dat we Zilkov nog aantreffen want die heeft zich allang uit de voeten gemaakt.”

De drie anderen knikten en gingen direct aan de slag. Onder de wastafel lag een hoop vuile kleren die werd doorzocht door Michael. In geen van de zakken der kledingstukken zat ook maar een snippertje papier. Arie trok de bureaulade open om te constateren dat er niets in lag. Jan en Bob hadden ieder een koffer uit de kleerkast gehaald en openden deze.

“Kijk nou uit.”

Nieuwsgierig keken Arie, Bob en Michael naar de koffer van Jan.

“Dat is een zender,” bracht Jan uit.

Michael bukte zich en bekeek een klein metalen plaatje dat op het metalen front was geklonken.

“Eigendom van de Staatsveiligheidsdienst,” vertaalde hij.

“Dat is hoogst belastend bewijsmateriaal.” Hij keek de drie jongens veelbetekenend aan.

“Mooi zo,” zei Arie. Laat maar gewoon midden in de kamer staan. Vervolgens ging hij verder met de rommel te doorzoeken die op het bureaublad lag. Hij vond een ring met twee sleuteltjes. Zijn hart miste een volle slag toen hij dit nader bekeek. Op het grootste exemplaar stond een Russisch woord.

“Zeg Michael, wat staat hier?”

“Tschaika,” fluisterde hij.

“Dan maken we nog een kans,” zei Arie. “Bob, ben jij klaar met die koffer?”

Bob rommelde nog een keer door de inhoud:

“Ja, er zit niets in wat interessant voor ons kan zijn.”

“Prima, dan moeten we alleen nog even kijken of Varinski nog iets van papieren in zijn binnenzak heeft.”

Meteen liepen Michael en Bob naar het bed en draaiden de schurk op zijn rug. Hij bromde protesterend. Meer geluid kon hij niet maken, want behalve dat zijn handen en voeten gebonden waren, was ook zijn mond gesnoerd. Pas later zou Jan vertellen dat hij met beide duimen stevig achter weerszijden van Varinski's kaakbeen had gedrukt zodat deze zijn mond wel open móest doen waardoor Bob een dikke lap tussen zijn kaken kon aanbrengen die hij op het achterhoofd stevig vastknoopte. Hoewel het aan zijn fonkelende ogen duidelijk was te zien dat hij woedend was, had het iets komisch om hem zo te

zien liggen: twee rijen witte tanden met daartussen een reep stof.

“Hij lijkt zo wel wat op een genuilkorfde kermisbeer,” liet Arie weten.

“Kermis zal hij beslist gaan meemaken,” zei Bob grimmig terwijl hij een portefeuille opdiepte. “Eens even kijken... nou, veel bijzonders zit hier niet in. Een paspoort, een rijbewijs.”

Michael bladerde nog even door de rest van de papieren.

“Nee niks bijzonders meer; een paspoort plus rijbewijs een paar aankoopbonnen, een flink pak roebels en een chequeboekje.”

“Laat alles er maar inzitten,” zei Arie. “Dan kan hij nooit beweren dat hij beroofd is. Michael wilde de portefeuille terug stoppen, maar Arie liet weten dat hij die beter gewoon op het bureaublad kon leggen. Inmiddels had Bob alle andere zakken doorzocht en verklaarde dat er verder niets meer was.

“Mooi zo,” bromde Arie goedkeurend. “Dan moeten we nog één ding doen: een deken om hem heen wikkelen en ook die vastsnoeren.”

Verbaasd keek Bob hem aan:

“Hoezo? Ben je soms bang dat hij kou vat?”

“Natuurlijk niet,” reageerde Arie korzelig. “Ik wil voorkomen dat hij van het bed af gaat rollen en kans ziet om die wikkelingen op de een of andere manier aan iets kan doorschuren.”

Bob knikte en ging meteen aan de slag. Hij trok de deken onder Varinski los en wikkelde deze om hem heen. Samen met Michael tilde hij het hele geval op zodat Arie op drie plaatsen de laatste repen laken er omheen kon binden.

“Ziezo,” zei Bob. “Knappe jongen als hij daar uit los komt.”

Arie keek een moment naar de man op wiens voorhoofd zich zweetpareltjes vormden:

“Het zal wel even warm worden voor hem, maar hij kan later nog genoeg kou lijden in een Siberisch werkkamp. Kom mee, we gaan. We kunnen wel proberen of hij nog iets te vertellen heeft, maar dat is verspilde tijd en moeite. Hij zal niks loslaten.”

ALLE PIONNEN BEWEGEN ZICH

De vier jongens hadden eerst hun kleding gefatsoeneerd, hun haren - voor zover dat nodig was - een beetje in model gebracht en waren, nadat ze de kamer secuur hadden afgesloten, rustig naar beneden gewandeld. De sleutel van kamer 212 hadden ze meegenomen.

“Als het goed is, heeft het hotel een duplicaatsleutel en anders moet de politie de deur maar intrappen,” had Arie hierover opgemerkt.

Ogenschijnlijk op hun gemak, waren ze even gestopt bij de balie om de sleutel van de “vergaderkamer” af te geven. Na een vriendelijke afscheidsgroet liepen ze naar buiten. Het kostte niet meer dan twee minuten om de Tschaika te bereiken. Michael kroop achter het stuur en Bob nam plaats naast hem omdat hij de weg naar het station kende. Jan en Arie vergaapten zich op de achterbank aan de enorme ruimte die ze hadden. Ze waren overeengekomen om meteen naar het station te rijden omdat dat natuurlijk de plaats was waar Zilkov naar toe was gegaan. Ze beseften overigens maar al te goed dat de kans groot was dat ze te laat zouden komen, maar de ervaring had hen geleerd dat je in het leven iedere kans of mogelijkheid, hoe klein ook, moest benutten.

“Hij heeft hier natuurlijk een taxi genomen,” zei Jan.

“Daar kun je zeker van zijn,” beaamde Arie. “Maar we mogen pas zeuren als we zeker weten dat alle sporen doodlopen.”

Michael zei niets. Hij had de motor gestart en wachtte op een gelegenheid om de weg te kunnen oprijden.

“We kunnen.”

Hij gaf een straal gas, temperde wat omdat hij merkte dat de Tschaika ondanks z'n lengte en gewicht toch behoorlijk snel op gang kwam en reed de boulevard af. Voor ze vertrokken, hadden de jongens alle portierraampjes opengedraaid. De rijwind gaf wat verkoeling, maar niet veel.

“Als we bij het station komen, moeten we goed uitkijken,” sprak Jan terwijl hij verlangend naar het koele water van de rivier keek. Het liefste had hij daarin een frisse duik genomen.

“Naar Zilkov bedoel je waarschijnlijk,” reageerde Arie.

Jan wendde zijn blik van het water af:

“Ik bedoel maar dat Zilkov deze auto natuurlijk kent. Als hij nog ergens in de buurt van het station rondhangt dan heeft hij ons eerder in de gaten dan wij hem.”

“Dat zullen we op de koop toe moeten nemen,” merkte Arie op.

“Weet je, ik denk...”

Wat Arie dacht, zou niet bekend worden omdat hij geschrokken zweeg doordat de anders zo rustige Michael hevig begon te schelden. Hij loerde tussen hem en Bob door en zag wat de oorzaak was van Michaels woede. Hij was op zeker moment links afgeslagen om de brug op te rijden. Een meter of dertig verderop was een ongeluk gebeurd; zo te zien een kop-staart botsing. Pal voor de twee auto's stonden twee politiewagens. Twee agenten bemoeiden zich met de gedupeerde bestuurders die verontwaardigd op hun beschadigde auto's stonden te wijzen. Twee andere politiemannen waren bezig om het stilgevallen verkeer weer op gang te brengen. Doordat er nu nog maar één rijstrook beschikbaar was, lieten ze om beurten een aantal auto's uit de beide richtingen doorrijden. Op het moment dat de vier jongens knarsetandend stopten, werd juist een stroom auto's uit de tegenovergestelde richting doorgelaten.

Het was al eerder opgemerkt: Michael, die doorgaans het toonbeeld van kalmte en nuchterheid was, was nu vervuld van oprechte woede. Hij zette de motor uit en liet een paar Russische krachttermen horen waar de jongens niets van verstonden. De agent die aan hun kant van het ongeluk stond, verstond het echter wel degelijk. Zonder iets te zeggen, gebaarde hij dat Michael rustig moest blijven.

“Blijf kalm Michael,” waarschuwde Arie. “Zo meteen komt hij naar ons toe en vraagt naar de papieren. Dan hebben we pas goed problemen.”

Michael besepte de juistheid van deze kwestie en liet zijn stemvolume zakken tot een wat binnensmonds gemopper. Dat hij (net als de andere jongens overigens) in een snerthumeur was, mag wel voor de hand liggen. De kans dat ze Zilkov nog in beeld zouden krijgen, WAS al minimaal geweest. Nu konden ze dat helemáál wel vergeten. Ze konden niets anders doen dan lijdzaam afwachten. Omkeren was uitgesloten om twee redenen. Ten eerste was het zo dat de Tschaika keurig ingesloten stond; daar kwam nog bij dat de brug de enige doorgang was naar het station. Een alternatieve route was er niet.

Eindelijk, na een tijd die de jongens een eeuwigheid toescheen, kon Michael doorrijden. Hoewel het wellicht zinloos was om alsnog naar het station te gaan, moesten ze hun oorspronkelijk ondernomen weg vervolgen. Omkeren na de brug zou betekenen dat ze zouden

moeten aansluiten in de andere file die inmiddels gigantische afmetingen had aangenomen.

“We gaan alsnog naar het station,” verklaarde Michael, inmiddels weer gekalmeerd. “Misschien is alles toch nog niet verloren.”

Hierop werden de drie vrienden uiteraard machtig nieuwsgierig.

Michael kapte hun vragen echter af met de mededeling dat hij nog even moest nadenken. Wijselijk hielden Arie, Jan en Bob hun mond. De ervaring had geleerd dat Michael een knaap was die in ogenschijnlijk hopeloze gevallen nog een laatste troef te voorschijn kon toveren uit de beroemde hoge hoed.

Eenmaal bij het station aangekomen, parkeerde Michael de Tschaika en verzocht de jongens mee te gaan. Ze liepen de enorme hal binnen en keken rond. De linkermuur werd volledig in beslag genomen door bagagekluizen. Onmiskkenbaar de plaats waar Zilkov zo'n halfuur geleden de koffer met geld had opgehaald. Recht voor hen uit was de doorgang naar het hoofdperron. Aan de rechterwand bevonden zich de loketten.

Dat was niet waar Michael naar keek. Hij had zich half omgedraaid en keek naar de muur aan de straatkant. Daar was een klein optrekje alwaar Fanta werd verkocht door een oudere vrouw.

“Wacht even,” gebod Michael. Zonder verder wat te zeggen liep hij naar het limonadetentje en begon te praten met de vrouw. Deze knikte op zeker moment en wees van de wand met de kluizen naar de loketten. Michael zei nog wat, waarop de vrouw nogmaals nadrukkelijk knikte. Hierop liep hij naar één van de loketten en sloot aan in de rij. Hij gebaarde de jongens te blijven staan waar ze zich bevonden. Een paar minuten later was hij aan de beurt en sprak met de juffrouw achter het loket. De juffrouw hoorde hem geduldig aan, zei iets terug en bladerde in een map. Nadat ze nog iets zei, knikte Michael vriendelijk en liep terug naar de drie vrienden.

“Ik weet een hoop meer,” sprak hij toen hij bij hen was aangekomen.

“Laat horen,” zei Arie.

“Zilkov is hier inderdaad geweest. Die vrouw in dat tentje heeft een man gezien die voldeed aan het signalement. Ze vertelde dat hij haar was opgevallen omdat hij zo geagiteerd leek en enorm zweette. Hij is naar één van de kluizen gelopen en heeft daar een koffer uitgehaald; DE koffer. Daarna is hij naar het loket gelopen. De juffrouw

wist te vertellen dat hij een reisbiljet heeft aangeschaft en wel een enkele reis Wladiwostok. Hij was haar namelijk ook opgevallen. En die trein is iets meer dan een kwartier geleden vertrokken.”

“Waren ze niet nieuwsgierig om te weten waarom je dat vroeg?” vroeg Bob.

“Ja; ik heb gezegd dat het een oom van mij was die op reis ging en van wie ik nog afscheid had willen nemen.”

Bob knikte. Er viel een stilte.

“We weten precies waar hij naar toe is,” zei Arie terwijl hij Michael aandachtig aankeek.

Deze knikte bedachtzaam:

“Jaa, sprak hij langzaam. “Ik zit aan iets te denken.”

“Ik ook,” beaamde Arie.

“Wat hebben jullie voor ogen?” wilde Jan weten.

“Laten we eerst iets gaan drinken,” reageerde Arie zonder op Jans vraag in te gaan. Hier schuin tegenover heb ik een groot restaurant gezien met een terras.”

Hierop liepen ze het monumentale stationsgebouw uit en staken over.

Wat was er precies gebeurd nadat Zilkov uit de kamer van het Sibir Hotel had weten weg te komen? Zoals bekend had hij razendsnel gebruik gemaakt van het korte moment dat Arie de situatie even niet meester was. Daarna was hij haastig de trap afgelopen. Nu moet gezegd worden dat deze bandiet over verbluffende kwaliteiten beschikte. Eén daarvan was de eigenschap om in alle omstandigheden het hoofd koel te houden en dientengevolge helder te blijven denken. Logisch, gelet op de indrukwekkende staat van dienst die hij had als ex-agent van de KGB. Bij deze dienst kon men bepaald geen bangeriken gebruiken.

Dat klinkt tegenstrijdig als men bekijkt hoe snel hij het strijdperk zojuist was ontvlucht. Dat had echter niet te maken met lafheid of paniek, maar met het nuchtere besef waarin het beter is om weg te wezen dan in een situatie te geraken die niet meer te beheersen was. Zilkov was weliswaar niet bang voor een vechtpartij (wat hij overigens ook had bewezen), maar terwijl hij Michael vakkundig uitschakelde, had hij in een flits gezien dat Varinski buiten gevecht was gesteld zodat hijzelf er echt helemaal alleen voor stond. Daarbij was het onmogelijk voor hem om bij het pistool te komen dat uit Arie's hand was geslagen.

Nee, voor de vier knapen was hij niet bang, maar als één van hen het pistool weer in handen had, was het hele

spel afgelopen. En dat was absoluut niet te vermijden. Vandaar dat hij meteen naar voren sprong en de sleutel uit het slot van de kamerdeur graaide om deze vervolgens te openen en weer achter zich op slot te draaien.

Eenmaal beneden wist Zilkov een natuurlijke kalmte op het gelaat te toveren. Hij kuierde op zijn gemak door de smalle hal, groette de hoteleigenaar vriendelijk en liep naar buiten alsof hij een wandelingetje ging maken. Binnen twee minuten had hij een taxi die hem naar het station zou brengen. Inwendig vloekte hij omdat hij de sleuteltjes van de Tschaika op de hotelkamer had laten liggen. Wat hem nóg kwader maakte, was het feit dat zijn net nieuw aangeschafte kleren ook had moeten achterlaten. Onderweg had hij uiteraard het nodige om over na te denken. Die dikke roodharige knaap met het pistool was dezelfde figuur geweest die er voor had gezorgd dat hij samen met Varinski overhaast uit Moskou had moeten vluchten. En een van die andere knapen, een tengere knul met donker haar, was ook bij die gelegenheid aanwezig geweest. Dat het geen Russen waren, was hem inmiddels wel duidelijk. De dikzak had zegge en schrijve één woord Russisch gesproken, maar was tegen twee van zijn kornuiten overgegaan op een taal waar Zilkov niets van verstond. Het had veel op Duits geleken, maar het kon ook Nederlands zijn geweest. Zilkov had ooit ergens gehoord dat deze twee talen een sterke verwantschap met elkaar vertonen.

Het bleef een kwestie van gissen. Hij realiseerde zich dat dat minder belangrijk was; Duits of Nederlands, waar die knapen ook vandaan mochten komen, de vraag bleef: wat hadden ze in Moskou te zoeken en later nota bene in Irkoetsk? Welk belang dienden zij? En wat nog het meest angstaanjagende was: HOE KONDEN ZIJ ÜBERHAUPT WETEN DAT ZE IN IRKOETSK MOESTEN WEZEN?

Toen deze vraag zich aan hem opdrong, staarde hij verdwaasd opzij naar het water waar de taxi via de brug overheen reed.

Dat KONDEN ze niet weten! Niemand wist dit, alleen... Roshisko. Nee, onzin. Dat zou betekenen dat die knapen stromannen van Roshisko zouden zijn. En diezelfde knapen zouden dan in opdracht van de grote baas binnengevallen zijn in Moskou. Ten eerste was dat hoogst onwaarschijnlijk omdat het geen Russen waren en ten tweede: ALS dat al zo zou zijn, dan zou Roshisko maar al te goed weten dat het geld niet in Moskou was achtergebleven, maar was meegenomen.

“Bovendien,” zo bedacht hij zich, “Roshisko zou nooit in zee gaan met zo’n stel knapen - van buitenlandse afkomst - die nog maar amper droog waren achter de oren.” Tot zover akkoord, maar hoe wisten ze DAN zo goed dat ze in Hotel Sibir moesten zijn? Aan de andere kant mocht je niets uitsluiten. Stel dat die vier jongens, hoe onwaarschijnlijk het ook mocht zijn, wél van Roshisko afkomstig waren. Dan waren ze gewoon op weg gestuurd om hem en Varinski te laten verdwijnen en even te laten controleren of er inderdaad geen geld was. (Want Zilkov was slim genoeg om te vermoeden dat Roshisko kon twifelen aan hun verhaal). Maar waarom dan die komedie om hen samen naar Wladiwostok te sturen? Tijdens het onderhoud in restaurant Fikhtelberg had Roshisko inderdaad verklaard dat ze naar het bedrijf “Toekomst” moesten afreizen. En dat bestond wel degelijk.

Het werd er allemaal niet makkelijker op. Er viel zo, met alle feiten die bekend waren en elkaar aan alle kanten tegenspraken, geen sluitende verklaring te vinden voor alle merkwaardige gebeurtenissen. Eén ding stond echter als een paal boven water: dat mysterieuze viertal stond niet achter de wet.

Anders was de politie wel komen binnenstappen en hadden zowel hijzelf als Varinski nu in een solide cel gezeten. Hoe hij het ook bekeek: er waren twee mogelijkheden. Of die knapen hadden iets te maken met Roshisko, of ze speelden een eigen spel. In dit stadium iets verifiëren was echter levensgevaarlijk omdat dat zou betekenen dat hij slapende honden wakker zou maken. Gewoon de kuierlatten nemen was en bleef het verstandigst.

Dat bracht hem weer op de situatie waar Varinski nu in verzeild was geraakt. Hij was achtergebleven, overgeleverd aan die knapen. Zelfs al zouden zij hem overdragen aan de politie - want ze zouden toch iets met hem aan moeten - dan nog bestond er geen gevaar dat hij de naam Zilkov zou noemen. Varinski wist dat hij om politieke redenen gezocht werd. Als hij zou verklaren dat zijn kamergenoot die persoon was geweest, dan zou hij niet meer weggelaten worden. Dan bleef nog over: de zender. Een kind kon zien dat deze eigendom was van de Staatsveiligheidsdienst. Daar had Varinski voor gediend; deze kon dus van hem zijn. Alleen hij genoot het voordeel om niet als politiek delinquent te boek te staan. Daar zou de politie snel achter komen als zij de gegevens over hem zouden natrekken. Nee, Varinski zou zich er wel uitkletsen zolang hij maar volhield dat zijn weggerende

kamergenoot een goede vriend van hem was geweest en hij een fictieve naam opgaf hiervan. Over het reisdoel Wladiwostok zou Varinski ook wel zijn kiezen op elkaar houden zodat deze later alsnog daar zou opduiken.

Tenslotte wist hij waar hij naar toe moest: "Toekomst" aan de Gouden Hoorn-baai.

Zilkov wiste het zweet van zijn voorhoofd en kwam tot de conclusie dat die jongens het één of andere onduidelijke spelletje speelden. Zilkov beet bedachtzaam op zijn onderlip.

Een aantal vragen bleef onbeantwoord: wie waren ze? Opereerden ze zelfstandig of in opdracht, en zo ja, van wie? Wat waren ze verder van plan? Hoe kon het in vredesnaam gebeuren dat ze zomaar ineens opdoken in Irkoetsk?

Dit bleven uiteraard pijnlijk knagende onzekerheden omdat nu niet te voorspellen was wat er verder ging gebeuren en wat voor eventueel onverkwikkelijke dingen er nog in het verschiet lagen.

"Nou ja," bedacht de schurk, "ik moet sowieso naar Wladiwostok; al was het alleen maar om Varinski op te wachten en vandaar uit samen naar Noord-Korea te komen."

Aan al dit gepieker kwam een eind toen de chauffeur verklaarde dat ze bij het station waren aangekomen.

"Ja, ik zie het," sprak Zilkov verstrooid. "Hoeveel krijgt u van mij?"

Ook Roshisko had inmiddels de nodige stappen ondernomen. Meteen nadat Zilkov en Varinski op weg waren gegaan naar het hotel om hun koffers te pakken, was hij naar de fabriek gereden. Eenmaal op zijn kantoor draaide hij het privé-nummer van Andrei Tichnov. Het duurde even voordat hij opnam:

"Tichnov."

"Goedemiddag Andrei," begon Roshisko, "je spreekt met Roshisko uit Irkoetsk."

"Dag meneer Roshisko."

"Luister. Ik heb net een onderhoud gehad met die twee heren waar ik je een paar dagen geleden over belde."

"U bedoelt die twee die hier naar toe komen?"

"Juist. Ze heten Zilkov en Varinski."

Tichnov herhaalde dit.

"Een moment," sprak hij, "ik schrijf die namen even op."

Roshisko trommelde ongeduldig met de vingers op zijn bureaublad.

“Ik heb het genoteerd, meneer Roshisko,” hernam Tichnov. “Wanneer kan ik ze verwachten?”

“Ze zullen vanmiddag vertrekken met de trein van kwart over drie, plaatselijke tijd. Dat betekent dat ze maandagochtend vroeg zullen aankomen in Wladiwostok dus ze zullen zo ongeveer rond het eind van de ochtend bij je zijn.”

Enig gemompel aan de andere kant van de verbinding verried dat Tichnov ook dit noteerde.

“Laten we het als volgt afspreken,” ging Roshisko verder, “ik bel je in de loop van maandagmiddag weer terug. Je bent dan gewoon te bereiken op de fabriek?”

“Jawel, meneer Roshisko.”

“Mooi zo. Ze mogen alleen maar iets weten over de algemene productie.”

“Dat weet ik, meneer Roshisko,” verzekerde Tichnov. “Dat hadden we in ons vorige gesprek al afgesproken.”

“Het is goed,” haastte Roshisko. “Ik wilde het voor alle zekerheid nog maar een keer benadrukken. Maar wat belangrijker is: hoe staat het met de specifieke productie?”

“Dat verloopt uitstekend,” sprak Tichnov, opgelucht dat hij de onberekenbare Roshisko iets positiefs kon mededelen. “We lopen zelfs behoorlijk voor op het schema.”

“Het verheugt me om dat te horen,” bromde Roshisko.

“Als alles verder goed gaat, zullen we waarschijnlijk in de loop van aanstaande donderdag al in staat zijn om het eerste eindproduct te testen,” ging Tichnov verder. “Want we gaan morgen en zondag gewoon op volle toeren door en dan zullen we ruim voor de verwachte dinsdag reeds over bruikbaar materiaal beschikken.”

Roshisko lachte kort:

“Dat zijn geweldige ontwikkelingen. Ik zal jullie diensten op waarde weten te schatten; wees daarvan overtuigd.”

“We zien zelf ook het nut van de operatie in,” becommentarieerde Tichnov.

“Nou ja,” besloot Roshisko, “ik bel je in de loop van maandagmiddag terug; dan moet je me maar op de hoogte brengen van de nieuwe stand van zaken.”

“Doe ik.”

“Afgesproken. We spreken elkaar maandag weer.”

“Goed meneer Roshisko; tot wederhoren.”

“Tot wederhoren.”

Roshisko belde af, stond op en beende energiek door zijn kantoor.

Dit keer was het niet het symptoom van een naderende driftbui, maar meer het gevolg van een gevoel van

opperste macht dat zich van hem meester maakte. Hij had het gevoel dat hij de hele wereld aankon (hetgeen overigens nog geeneens zo slecht was uitgedrukt). Hij telde de dagen af. Het was nu vrijdagmiddag. Naar donderdag, waar Tichnov over gesproken had, was het nog zes. Zes dagen... en dan had hij de touwtjes in handen. Dan zou hij in staat zijn om zijn ongeremde honger naar macht eindelijk te stillen.

Nu was Roshisko nuchter genoeg om te voorkomen dat hij zichzelf zou verliezen in allerlei dagdromen. "Eerst maar eens afwachten," bedacht hij zich. Je moest de huid van de beer niet verkopen voordat deze geschoten was. Toch was enig voorzichtig optimisme niet helemáál ongepast. Tenslotte had hij het tweetal Zilkov en Varinski maar weten te lozen op een dusdanige manier dat zij geen gevaar meer voor hem zouden vormen. Theoretisch waren ze nooit in Irkoetsk geweest; laat staan dat hij ze gezien of gesproken zou hebben. Hij ging weer achter zijn bureau zitten en bedacht hoe hij aan de slag zou gaan als de productie van Red Mercury eenmaal op gang was gekomen. Hij besloot om donderdag gewoon naar Wladiwostok te vliegen teneinde daarbij aanwezig te zijn. Tichnov was een verstandige kerel. Hij zou beslist bruikbare adviezen weten te geven.

De vier vrienden waren uiteraard evenmin vrij van hoofdbreken. Ze beraadslaagden onder het genot van koffie en thee op het terras schuin tegenover het station. Ze hadden een hoekje opgezocht in de schaduw. Ten eerste omdat ze het al warm genoeg hadden en ten tweede omdat daar niemand binnen gehoorsafstand aanwezig was.

"Luister jongens," sprak Arie, terwijl melk in zijn koffie goot, "er zijn een paar dingen die gedaan moeten worden plus één kwestie waarover ik jullie mening zou willen weten."

"Ik denk dat ik weet waar jij het over wil hebben," merkte Michael op. "Brand los."

Arie knikte en roerde in zijn koffie:

"Kijk, in de eerste plaats moeten we zorgen dat Varinski van die hotelkamer afkomt, want die kan daar niet zo blijven liggen."

De drie jongens knikten instemmend.

"Dus een telefoontje naar de politie zoals we aanvankelijk hadden bedacht," dacht Bob hardop.

"Precies." Arie nipte voorzichtig aan de hete koffie en ging toen verder:

“Hoe je het ook bekijkt: we hebben nu niets meer in Irkoetsk te zoeken; is iedereen het daar mee eens?”

Een driestemmig “ja” weerklonk.

“Mooi. We weten waar Zilkov naar toe is. Zijn jullie het nog steeds met mij eens?”

Toen ook dit werd beaamd door de drie anderen, kreeg Arie’s stem een nadenkende toon:

“Nu kunnen we twee dingen doen: òf de missie verder laten voor wat die is en terugkeren naar Moskou, òf ook naar Wladiwostok afreizen.”

Nu klonken er drie verbaasde stemmen die elk een ander punt aanroerden:

“En die schurk verder laten lopen...?”

“Hoe moeten we...?”

“Vertel eerst eens...”

Arie hief zijn hand ten teken dat iedereen moest zwijgen.

Toen dit gebeurde, zette hij zijn beweegredenen uiteen:

“Luister goed allemaal. Persoonlijk ben ik er voor om, vandaag nog, met de Tschaika af te reizen naar Wladiwostok.” Hij zweeg en keek de anderen aan om hun reactie te peilen.

Deze staarden hem veelbetekenend aan.

“Laten we er over stemmen,” verbrak Bob de stilte. “Wie voor dit plan is, steekt de hand op.”

Bijna synchroon verrezen drie handen.

“Daarover zijn we het dus eens,” sprak Bob nuchter. “Arie, ga verder.”

Hij ging rechtop zitten en begon, zorgvuldig zijn woorden kiezend, te praten:

“Kijk, we waren het er al over eens dat het geld van Igor feitelijk een ondergeschikte kwestie was geworden. Als het ons niet mocht lukken om daar de hand op te leggen, hebben we een andere taak: die van die bepaalde stof.”

Iedereen knikte instemmend.

“We moeten dus het volgende doen: onze kamers opzeggen in het Intourist Hotel, de auto volladen en de politie bellen dat ze even in het Sibir Hotel moeten kijken.”

“Ja,” onderbrak Jan, “nu komt er wel iets voor de dag waaruit de nodige problemen kunnen ontstaan. WAT zal Varinski gaan verklaren?”

“Daar heb ik uiteraard óók over zitten dubben,” reageerde Arie. “Varinski is absoluut geen domme jongen. Als hij door de Russische wetsdienaren wordt bevrijd, zal hij onmiddellijk beseffen dat hij de klos is als hij de beruchte naam Zilkov noemt. Als hij toegeeft daarmee iets uitstaande te hebben, is voor hem iedere kans voorgoed verkeken. Hij zal dus iets bedenken wat niet direct geloofd

zal worden. Dat hij beroofd is, is onmogelijk omdat al zijn geld nog aanwezig is. De politie zal hem dus wel een tijdje vasthouden en hem uiteindelijk weer loslaten als blijkt dat er verder niets verdachts aan de hand is. Nu vertrouw ik er maar op dat bekende Russische bureaucratie er voor zorgt dat hij minimaal een week vastzit.”

Michael knikte grijnzend:

“Daar mag je wel van uitgaan. Wat hij ook zal verklaren: het zal heel onlogisch zijn en dan ben je in dit land nog niet zo één twee drie op vrije voeten. Hij zal zich van de domme houden; bovendien: hij kent alle trucjes van verhoren als geen ander. Die praat heus zijn mond niet voorbij.”

“Dat is wel zo,” sputterde Jan, “maar hij zal op zeker moment vrijkomen... en dan?”

“Dan zijn wij al hoog en breed weg uit Wladiwostok; met of zonder geld, maar wel nadat we ervoor gezorgd hebben dat de politie of desnoods het leger de fabriek is binnengevallen en dan mag Varinski doen wat hij wil. Ik geef toe dat het het mooiste zou zijn als hij ook voor langere tijd achter de tralies zou verdwijnen, maar dat is niet te realiseren.”

“Je hebt me overtuigd,” zei Jan.

“Je ziet echter nog één kleinigheid over het hoofd,” zei Bob op lizige toon. “We weten dat er in die fabriek ene Tichnov rondloopt; de contactpersoon van Roshisko. Die twee zullen nu absoluut met elkaar gesproken hebben. Tichnov wéét dus dat er twee man op weg zijn naar hem. Dat hebben we tenslotte in de computer van Roshisko bevestigd gezien. En er zal geen vuiltje aan de lucht zijn zolang Zilkov nog onderweg is. Pas als hij in z’n eentje aankomt in Wladiwostok, komen de problemen. Tichnov zal dan direct naar Irkoetsk gaan bellen, wat voor een verklaring Zilkov ook mag geven voor Varinski’s afwezigheid.”

De stilte die nu viel, duurde beduidend langer. Arie nam een slokje koffie, keek peinzend naar het grote stationsgebouw en neuriede zachtjes een liedje. Ineens hield hij daarmee op:

“Dat betekent dus dat we geen tijd te verliezen hebben omdat we de trein voor moeten blijven.”

Ineens keek hij Michael aan:

“Weet jij bij benadering hoever het van hier naar Wladiwostok is?”

Deze dacht een moment na:

“Zo’n vierduizend kilometer”

“VIERDUIZEND KILOMETER?” riep Jan uit. “Dat is onderhand even ver als van Moskou naar hier!”

“Nee, dat is overdreven,” verklaarde Michael rustig. “Dan praat je over vijfduizend kilometer.”

Arie dacht snel na. Zilkov en Varinski hadden ongeveer vier-en-een-halve dag nodig gehad om die afstand af te leggen. Mogelijk waren ze onderweg nog gestopt om te eten of even te rusten. Ze waren immers maar met hun tweeën geweest.

“Het zal een race tegen de klok worden,” zei hij tenslotte. “Maar daar staat tegenover dat we met ons vieren zijn, zodat we in één ruk kunnen doorrijden.”

Michael knikte:

“We kunnen voor alle zekerheid in het station gaan vragen hoe lang de trein nodig heeft om in Wladiwostok te komen.”

“Laten we meteen maar gaan,” zei Arie terwijl hij zijn kopje leegdrank. “Heeft iedereen zijn koffie en thee op. Ja? Mooi. Eerst naar het station. Ze stonden alle vier op. Afrekenen hoefde niet meer; dat hadden ze al gedaan toen de koffie werd gebracht.

De juffrouw achter het loket wist te vertellen dat de trein van Zilkov op maandag om halfzes in de morgen, plaatselijke tijd zou aankomen in Wladiwostok. Dit verlossende antwoord leidde bij Arie tot ingewikkelde berekeningen die te maken hadden met de vraag in hoeveel tijd zij dat met de auto zouden klaren. Hij hield hiermee op omdat hij er schele hoofdpijn van kreeg en vroeg Michael hoeveel tijdsverschil er zat tussen Irkoetsk en Wladiwostok.

“Eén uur.”

“Eén uur?” herhaalde Arie verbaasd. “Over vierduizend kilometer? Bestaat niet. Tussen Amsterdam en Moskou zit al twee uur tijdsverschil en dan praat je over hooguit zesentwintighonderd kilometer.”

Michael grinnikte kort:

“Dat komt omdat er maar één tijdzone verschil is omdat Irkoetsk vrijwel aan het begin van de ene zone ligt en Wladiwostok aan het einde van de andere.”

“Weet je dat zeker?”

“Heel zeker.”

Ze discussieerden er niet meer over en stapten in de Tshaika on vervolgens snel naar het Intourist Hotel te rijden.

Terwijl Jan, Bob en Arie naar hun kamers waren verterokken, bleef Michael beneden om een gesprek met Igor aan te vragen. Zo ging er geen kostbare tijd verloren. Terwijl de anderen boven alle bagage inpakten, kon Michael wachten op het moment dat de verbinding met Moskou gerealiseerd was. Na een tijd, die voor Michael een eeuwigheid leek, wenkte de receptioniste hem. Meteen stond hij op en liep naar de balie.

“U kunt die telefooncel binnengaan.”

Hij bedankte haar en beende naar de aangeduide cabine. Ongeduldig nam hij de hoorn van het rinkelende toestel:

“Hallo”

“Hallo, met Igor Proliv.”

“Dag Igor; met Michael hier. Luister, ik heb weinig tijd om alles uit te leggen, maar we hebben de missie voor een gedeelte succesvol uitgevoerd.”

“Voor een gedeelte?” herhaalde Igor. “Wat hebben jullie precies bereikt?”

In korte zinnen deed Michael verslag over hetgeen ze de afgelopen dag gedaan hadden. Toen hij verteld had wat ze nu op het programma hadden staan, zuchtte Igor.

“Om eerlijk te zijn, vind ik jullie vorderingen al heel behoorlijk, maar is het echt nodig om nu ook nog naar Wladiwostok te gaan? Het zou mooi geweest zijn als jullie ook het geld in de wacht gesleept zouden hebben, maar het is ook weer niet beslist nodig dat jullie die schurk daarvoor over het hele continent achterna zitten. Ik bedoel dat ik er heel goed mee zou kunnen leven als jullie de strijd verder staken en met de auto hier naar toe komen.”

Michael snapte meteen dat deze opmerking voortkwam uit een zekere vorm van bezorgdheid. Daarbij was het beslist zo dat Igor zich een beetje ongemakkelijk moest voelen omdat de hele operatie danig uit de hand begon te lopen. Dat dit het geval was, mocht je wel stellen: eerst van Moskou naar Irkoetsk en nu daar bovenop een haast evenlange rit naar Wladiwostok.

Michael voelde zich daarentegen schuldig dat hij niet met de waarheid over de brug kon komen. Als hij zou beginnen over de Red Mercury, zou Igor weleens in paniek kunnen raken. En daarbij: Michael wilde daarover sowieso niet praten over de telefoon.

“Igor, maak je niet ongerust,” zei hij snel. “We ondernemen in Wladiwostok nog één poging om onze man in het vizier te krijgen. Als dat lukt of het wordt duidelijk dat het niet zal lukken, zetten we de auto op transport per trein en pakken zelf het vliegtuig naar

Moskou. Dat betekent trouwens wel dat je de eerstvolgende drie dagen niets meer van ons zult horen.”

Igor zuchtte nogmaals:

“Dat kan ik natuurlijk alleen maar respecteren. Als jullie vastbesloten zijn, zal ik de laatste zijn om te proberen jullie van dat plan te laten afzien. Maar voel je alsjeblieft niet verplicht om dat te doen.”

“Igor, dat is helemaal niet aan de orde. Je zou kunnen stellen dat het voor ons een soort principe-kwestie is geworden.”

Nu grinnikte Igor:

“Ja, ik begrijp wat je bedoelt. In dat geval kan ik jullie alleen maar succes wensen. Onthoud echter dat er geen reden is voor schaamte als deze missie vruchteloos mocht blijken.”

“Het doet me goed om te horen dat je er zo over denkt, Igor. We gaan er niet op voorhand van uit dat het niets zal opleveren, maar aan de andere kant zullen we absoluut geen onnodige risico's nemen.”

“Nou, nogmaals succes dan; en doe de groeten aan onze drie vrienden.”

“Zal ik doen,” beloofde Michael. “We bellen je weer als we in Wladiwostok zijn; waarschijnlijk over een dag of drie.”

“Prima; ik wacht vol spanning af.”

“Tot wederhoren.”

Michael belde af en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Alles bij elkaar was hij enorm opgelucht. Diep in zijn hart had hij namelijk gevreesd dat het gesprek maar moeizaam zou verlopen.

Het tegenovergestelde was het geval geweest! Hij stapte de cel uit en zag de drie vrienden reeds bij de receptie staan met de bagage. Arie zei iets tegen de vrouw waarop deze op een klokje keek en iets begon op te schrijven. Michael begreep dat Arie haar had uitgelegd dat het telefoongesprek aan de rekening moest worden toegevoegd.

“Het was een leuk gesprek,” zei Michael vrolijk. De drie jongens knikten slechts. Ze zouden het er in de auto nog wel over hebben.

De receptioniste scheurde een blad van een blocnote en legde dit voor Arie neer. Deze keek naar het bedrag, haalde een pak roebels uit zijn binnenzak en begon uit te tellen. Toen hij klaar was, nam de vrouw de stapel bankbiljetten op. Na een vriendelijk afscheid pakten de jongens de koffers en verlieten het hotel.

“Laten we zo eerst even het oliepeil controleren,” zei Arie terwijl ze de Tschaika naderden.

“Doen we meteen,” reageerde Michael. Hij zette zijn koffer achter de auto op de grond en haalde de sleuteltjes uit zijn broekzak.

“Eens even kijken; deze moet het zijn.”

Na een korte “klik” zwaaide de klep open.

“We zullen ook... wat is DIT dan!”

Verdwaasd staarde Michael in de geopende kofferruimte waar onder de hoedenplank zes jerrycans keurig naast elkaar stonden.

“Zouden die allemaal vol zijn?” vroeg Arie. Hij boog zich voorover en voelde aan alle blikken. Daarna richtte hij zich weer op en staarde Michael ontdaan aan:

“Ze ZIJN allemaal vol.”

“Dat zijn jerrycans van twintig liter elk,” bracht Bob uit.

“Levensgevaarlijk,” bromde Jan. “Die twee knapen zijn gek. Dit is een rijdende bom. Honderdtwintig liter als reserve plus een benzinetank met pakweg tachtig liter inhoud!”

“Nou was het mij wel opgevallen dat die auto van achteren een beetje laag hing,” merkte Bob op. “Maar ik dacht dat de schokbrekers soms een beetje slecht waren.”

“Die schokbrekers zullen beslist in orde zijn,” constateerde Arie. “Maar daar staat honderdtwintig kilo. Zeg Michael; mag dit zomaar in dit land?”

Deze haalde zijn schouders op:

“Ik weet het niet. Maar het lijkt me niet ideaal zo.”

Arie knikte:

“Als je in Nederland wordt betrapt met zo’n lading, dan word je door de politie subiet van de weg gehaald. Maarre... weet je wat we doen? We kloppen onderweg gewoon één voor één die jerrycans leeg en we houden er één aan boord als reserve.”

“Dat lijkt me een goed idee,” knikte Michael. Hij schoof de trechter opzij en deponeerde de koffers in de grote bak.

“Kijk daar liggen ook nog twee blikken olie.”

Hij deed de klep weer dicht en opende de deuren. Het was even zoeken naar de handgreep waarmee de motorkap kon worden ontgrendeld. Toen dit gelukt was, liep hij naar de voorkant en hees de klep omhoog, belangstellend gadeslagen door de drie vrienden. Het enorme motorblok maakte machtig veel indruk op Bob die hevig geïnteresseerd was in alles wat met techniek te maken had. Michael loerde even in de motorruimte en vond de peilstok. Arie gaf hem een papieren zakdoekje.

Na twee keer gepeild te hebben, was iedereen ervan overtuigd dat er voldoende olie aanwezig was. Drievierde van de ruimte tussen de twee streepjes was vochtig.

“Daarbij is de motor nog warm,” merkte Arie op. “Er zit dus nog olie in het bovenste deel van het mechaniek verspreid. We hoeven niet bij te vullen. Gewoon na een kilometer of twee-, driehonderd voor alle zekerheid nog maar een keer controleren.”

Michael deed de motorkap weer dicht. “Kom, we vertrekken. We maken een tussenstop bij de eerste de beste telefooncel.”

VARINSKI WEET DE SITUATIE TE REDDEN

Het eerste wat Michael natuurlijk deed tijdens die eerste tussenstop, was een telefoontje plegen met de politie. Hij liet zich niet door de wijs brengen door de veelvuldig gestelde vraag van de politie-ambtenaar aan de andere kant van de verbinding om zijn identiteit bekend te maken, maar vertelde gewoon dat er iets interessants te vinden was op kamer 212 in het Sibir Hotel. Hij lette niet op het gesputter en sloot het gesprek af met een hartgrondig “ga nou maar kijken.”

Daarna stapte hij in de auto en verliet Irkoetsk in oostelijke richting

En daarmee kwam er een geheel ander tafereel op gang. De politieman was zich ervan bewust dat dit vreemde telefoontje ernstig genoeg was om poolshoogte te gaan nemen in het hotel. Hij liet meteen een auto met vier man vertrekken.

Tien minuten later reden ze voor. Eenmaal bij de receptie aangekomen, stak de commandant van het viertal meteen van wal:

“U bent de baas van dit hotel?”

“Ja, dat klopt.”

“Mooi zo; dan wil ik de eerste plaats uw identiteitspapieren zien en de sleutel van kamer 212 hebben.”

De man draaide zich om naar het bord, inwendig uiterst bezorgd over de vraag wat er voor narigheid boven zijn hoofd zou hangen.

“De sleutel hangt er niet,” zei hij vervolgens, nadat hij zich weer tot de commandant had gewend. “Ik heb daarstraks één van de twee gasten naar buiten zien gaan; er moet dus nog één persoon op de kamer zijn.”

“Geeft u mij dan maar het duplicaat-exemplaar,” sprak de commandant kortaf. “En uw papieren.”

“Loopt u maar even mee naar het kantoor.” De eigenaar wees naar het vertrek achter de glazen wand. De politieman bromde iets onverstaanbaars en liep ongeduldig naar het eind van de balie, klapte het hekje open en liep naar de eigenaar toe.

“Opschieten.”

Met hun tweeën liepen ze het kantoor binnen. De eigenaar ontsloot een metalen kast en pakte hier de reservesleutel van de genoemde kamer uit. Nadat hij deze had overhandigd aan de politieman, liep hij naar één van

de twee bureau's waarvan hij de bovenste lade openschoof:

"Alstublieft. Mag ik nu weten wat er aan de hand is?"

De politieman zei niets, maar bekeek het kleine document aandachtig.

"Dat zult u straks wel horen," reageerde hij tenslotte, onderwijl het document in zijn borstzak stekend. "U mag dit gebouw niet verlaten en geen gebruik maken van de telefoon." Vervolgens liep hij naar zijn ondergeschikten. Aan één van hen gaf hij de opdracht beneden te blijven en er op toe te zien dat de eigenaar binnen bleef en het telefoontoestel ongemoeid liet.

Met de andere twee vertrok hij naar boven.

Anderhalve minuut later stonden ze voor de deur van kamer 212. Nadat ze alle drie hun pistool hadden gepakt en hadden doorgeladen, klopte één van hen aan. Vijf tellen luisterden ze aandachtig. Het bleef doodstil. De commandant nam de sleutel en opende de deur. Dat openen verliep overigens iets minder subtiel dan zojuist is weergegeven. Meteen nadat hij de sleutel had omgedraaid, drukte hij de deurknop naar beneden en schopte de deur wijdopen, er voor zorgend dat hij wegbleef voor de deuropening. De andere twee waren reeds opzij van de andere deurpost gaan staan. Een van hen was meteen op z'n hurken gaan zitten en keek bliksemsnel naar binnen met het pistool in de aanslag. Het enig verdachte wat hij zag, was een man die vastgebonden op bed lag. Hij stond weer op, knikte even en stapte naar binnen. De pistolen werden weer opgeborgen. Varinski werd snel losgemaakt door de twee agenten. De commandant had inmiddels de portefeuille van het bureau gepakt en vluchtig doorgekeken. Daarna, met de portefeuille nog steeds in de hand, bekeek hij aandachtig de zender en las met stijgende verbazing de tekst op het metalen plaatje. Hij draaide zich om en keek hoe Varinski opgelucht op de rand van het bed was gaan zitten.

"Geef me wat water," verzocht hij met schorre stem. Hij was doorweekt van het zweet; vermoeid wreef hij met de rug van zijn hand over zijn voorhoofd. De commandant keek ongeduldig rond en zag een glas op de rand van de wastafel staan. Tien tellen later had hij dit gevuld en aan Varinski overhandigd die het in één teug leegdrank. Hiervan knapte hij zienderogen op.

"Zo," sprak de commandant. "Vertel mij nou maar eens wat er gebeurd is." Hij was op de rand van het bed

tegenover dat van Varinski gaan zitten; de portefeuille had hij op het nachtkastje gelegd.

Nu had Varinski natuurlijk gedurende de hele tijd dat hij vastgebonden had gelegen, beseft dat hij vroeg of laat gevonden zou worden. Wat het niet door de politie, zoals in dit geval, dan zou er vast en zeker politie aan te pas komen als iemand van het personeel hem onder deze merkwaardige omstandigheden had aangetroffen. Hij had dus ruimschoots tijd gehad om uit te maken wat hij beslist NIET moest zeggen. Al met al zou het niet gemakkelijk zijn. Aan de andere kant was het ook niet zo dat het hopeloos was. Zilkov was weliswaar weggevlucht, maar daarmee was ook het notitieboekje verdwenen waar eventuele aanwijzingen in stonden die zouden kunnen leiden naar Roshisko en Wladiwostok. Het enige wat bleef, was de aanwezigheid van de zender. Al snel drong het tot Varinski door dat dat wellicht juist in zijn voordeel sprak... Als hij het maar slim aanpakte. Slechts één kleine fout zou betekenen dat ze navraag zouden doen en in dat geval zou de kwestie Novi Transport onverbiddelijk op tafel komen en zou het definitief over zijn.

“Nou,” begon hij, “ik ben overvallen en buiten gevecht gesteld.”

“Dat hadden we reeds geconstateerd,” sprak de commandant nuchter. “Maar wat mij meer interesseert, is de vraag wie dat gedaan heeft en waarom.”

Varinski ging nu rechtop zitten. Hij keek de drie politie-beambten snel één voor één aan:

“Daar heb ik wel een idee over, maar eerst een wedervraag: kan ik op absolute discretie rekenen?”

“Meneer, wij hebben een beroepsgeheim waar we ons aan te houden hebben, maar wij zullen toch moeten weten wat er aan de hand is.”

Varinski knikte:

“Luister; ik werk voor de Staatsveiligheidsdienst en wel bij het eerste hoofddirectoraat, afdeling buitenlandse operaties.”

De commandant knikte slechts. Zoiets had hij reeds vermoed.

“Ga verder.”

“In het kader van onze opdracht logeerde ik hier aanvankelijk met een tweede persoon op deze kamer. Een paar uur geleden werd er aan de deur geklopt. Toen mijn kamergenoot opendeed, werd hij onder de voet gelopen door drie onguere types. Ze spraken Russisch, maar naar hun accent te oordelen, moeten het waarschijnlijk Polen zijn geweest; die hebben allemaal

een wat vreemde tongval als ze Russisch spreken en als je goed luistert....”

“Jajaja, waarschijnlijk Polen dus,” onderbrak de commandant ongeduldig. “Wat gebeurde er toen?”

“Nou, ze hadden mijn maat buiten westen geslagen en begonnen mij vast te binden, onderwijl verklarend dat ze inlichtingen over onze opdracht wilden hebben. Waar ze echter niet op gerekend hadden, was dat mijn kamergenoot slechts even licht verdoofd was. Voor ze in de gaten hadden wat er gebeurde, was hij opgestaan en bliksemsnel de kamer uitgerend. Daarop raakten ze danig in paniek en verlieten de kamer waarbij ze de deur achter zich op slot draaiden.”

De commandant liet dit even bezinken. Het klonk heel logisch en verklaarbaar. Tenslotte was niet iedereen in het bezit van een officiële zender van de geheime dienst. En dat er in dit schemergebied allerlei wonderlijke dingen gebeurden, die buiten de competentie van de politie vielen, was hem bekend.

“Hoe heet uw kamergenoot?” vroeg hij tenslotte.

Varinski keek hem verontschuldigend aan:

“Ik kon hem aanspreken met Fjodor. Maar dat zal, zoals gebruikelijk, een fictieve naam zijn.”

“Fjodor,” herhaalde de commandant. Uit hoofde van zijn functie als politiecommandant was hij bekend met het feit dat teams van de dienst bij voorkeur werden samengesteld uit leden die niets van elkaars achtergronden wisten. Dat gold trouwens ook bij de grenspatrouilles van andere oostbloklanden en was zuiver om te voorkomen dat ze pogingen zouden ondernemen om de plaat te poetsen. Ze wisten immers niets van elkaars opvattingen af? En de één durfde er tegenover de ander niet over te beginnen omdat altijd het risico bestond dat de één de ander zou aangeven.

Het bracht de commandant in een lastig pakket. Als het werkelijk waar was wat deze man zojuist verteld had, mocht hij zich als politieman absoluut niet inmengen in deze zaak.

Hij keek Varinski een moment peinzend aan en vroeg toen:

“Kunt u aangeven, zonder in details te treden, waarover uw opdracht zich handelt?”

Varinski knikte:

“Ja, ik kan heel summier ingaan op een paar hoofdlijnen.” Hij dacht nu even na. “Zoals u weet is de Sovjet-Unie eind vorig jaar uiteengevallen. Dat heeft tot gevolg gehad dat dit heden is geworden tot een serie onafhankelijke

republieken. Veel groeperingen, waaraan wij als geheime dienst de handen vol hadden, zullen dit uiteraard openlijk toejuichen. Maar er zijn uiteraard andere krachten op gang gekomen die bepaalde kansen zien die er voorheen niet waren. Je zou kunnen zeggen dat de voormalige Sovjet-Unie een ex-wereldrijk is geworden en juist daarin schuilt een enorm gevaar dat we niet mogen onderschatten...”

“U bedoelt wellicht vanuit het buitenland,” onderbrak de commandant, “waar u tenslotte beroepsmatig mee te doen heeft.”

“Precies!” Varinski glimlachte flauwtjes. Ogenschijnlijk vanwege het feit dat de commandant het begreep, maar in werkelijkheid omdat hij met open ogen in het kletsverhaal trapte. Zijn twee ondergeschikten hadden al die tijd ademloos geluisterd. In hun ogen blonk oprecht respect.

“En nou moet u niet denken aan een koude oorlog,” hernam Varinski, “want die dreiging bestaat niet meer. De Amerikanen zijn milder en vriendelijker geworden en niet meer zulke agressors als vroeger. Het gevaar dat nu te verwachten is, komt vanuit de ex-oostbloklanden opzetten. Onder ons gezegd, mag het maar al te duidelijk zijn dat landen als bijvoorbeeld Hongarije, Bulgarije en Roemenië indertijd toch tegen wil en dank zijn ingelijfd. Dat was toen te verdedigen vanuit ons gezichtspunt. Nu zijn die landen volkomen losgeslagen en gaan we daar een hoge prijs voor betalen als we niet uitkijken. Meer kan ik u niet vertellen.”

“U heeft genoeg verteld,” verklaarde de commandant.

“Nog één vraag: Fjodor is weggevlucht; heeft u enig idee waar hij nu kan zijn?”

Varinski knikte:

“Ja; hij zal op een veilige afstand dit hotel hebben geobserveerd en achter de drie schurken aan zijn gegaan toen hij zag dat ze weer weggingen. Over korte of langere tijd zal hij zich hier weer melden en verslag uitbrengen over zijn bevindingen. De gewone gang van zaken binnen onze organisatie. Nu heb ik één vraag aan u: hoe kwam het dat u besloot om hier binnen te vallen?”

De commandant haalde zijn schouders op:

“We kregen ongeveer een kwartier geleden een anoniem telefoontje met de mededeling dat we op deze kamer moesten gaan kijken. Heeft u overigens enig idee wie dat gedaan kan hebben?”

“Dat kan alleen Fjodor maar zijn geweest,” loog Varinski glashard. “Dat betekent dat hij de gelegenheid had om u op te bellen, maar geen tijd had om alles uit te leggen. Ik

ben u in elk geval dankbaar voor het feit dat u zo snel hier naar toe bent gekomen.”

De commandant stond op:

“Wij nemen meldingen, hoe vreemd ook, altijd hoogst serieus,” sprak hij gewichtig. “Kunnen wij verder nog iets voor u doen?”

“Nee; u heeft mij al mij meer geholpen dan u wellicht vermoedt. Maar één ding wil ik u dringend verzoeken; wat hier voorgevallen is...”

“Er is hier niets voorgevallen,” onderbrak de commandant.

“U kunt er op rekenen dat wij gewoon melden dat er sprake was van een vreemde grap. Er is niets verdachts gesignaleerd. Dat zal ik trouwens ook aan de hoteleigenaar mededelen.”

“Dank u.”

“Niets te danken. Ik wens u een voorspoedig verloop van uw opdracht.”

De commandant wenkte de twee ondergeschikten ten teken dat hiermee de zaak was afgedaan. Hierop verliet het drietal de kamer en liep rustig de trappen af.

Eenmaal weer beneden gekomen, gaf de commandant de identiteitspapieren alsmede de sleutel terug aan de hoteleigenaar. Deze had het behoorlijk benauwd gehad. En dat was niet zozeer omdat de politie zijn hotel was komen binnenstappen - dat was tenslotte weleens vaker gebeurd - maar omdat het uitgerekend te maken had met de twee mannen die door Roshisko waren gestuurd en die, tegen alle regels in, niet officieel stonden geregistreerd. Hij reageerde dan ook opgelucht toen de commandant zijn excuses aanbood voor de veroorzaakte overlast en deze verklaarde dat iemand een flauwe grap had uitgehaald.

“Ach mijnheer,” sprak hij haastig, “u deed ook maar gewoon uw werk.”

“Zo is het. Ik zou het trouwens bijzonder op prijs stellen als u met niemand zou praten over dit incident. Het is niet bevorderlijk voor ons imago.”

“Ik heb niets gehoord en niets gezien,” verklaarde de hoteleigenaar plechtig.

“Bedankt en tot ziens.”

Nu zal de lezer op z'n klompen aanvoelen dat niet alleen de hoteleigenaar onderhevig was aan een immens gevoel van opluchting. Dat gold uiteraard ook voor Varinski. Het eerste wat hij deed, toen de drie politiemannen de kamer hadden verlaten, was naar de wastafel lopen en zijn gezicht wassen met koud water. Terwijl hij met de

handdoek zijn gelaat weer afdroogde, keek hij naar zijn spiegelbeeld.

“Jij bent daarnet door het oog van de naald gegaan, vriend,” sprak hij zachtjes. Vervolgens begon hij door de kamer te ijsberen, onderwijl diep nadenkend. In eerste instantie was hij - net als Zilkov - hoogst verbaasd door het feit dat diezelfde snaak uit Moskou ineens hier in Irkoetsk opdook. En wat nog wonderlijker was: vrijwel op dezelfde manier. Het enige wat hij kennelijk kon, was ergens naar binnen stormen met een pistool in z'n knuist. Dat was natuurlijk allemaal prima - desnoods deed die knul dat honderd keer per dag - maar waarom moesten uitgerekend hij en Zilkov daar nou keer op keer mee geconfronteerd worden? De gedachte aan Zilkov bracht hem op de vraag waar deze was gebleven.

Varinski liep terug naar zijn bed en ging op de rand hiervan zitten om na te denken. Zilkov zou waarschijnlijk al zijn afgereisd naar Wladiwostok en wel, zoals afgesproken in het onderhoud met Roshisko, met de trein van kwart over drie. De Tschaika zouden ze dan gewoon hebben achtergelaten in de buurt van het station.

Waarom Varinski er zo zeker van was dat Zilkov al in de trein zat, kwam door een logisch feit dat hij zojuist zo listig had verwerkt in de verklaring aan de politiecommandant. Zilkov (alias Fjodor) was inderdaad haastig vertrokken. Normaal gesproken zou een buitenstaander bedenkelijk kijken en spreken van “in de steek laten.” Maar wat diezelfde buitenstaander niet kon weten, was dat in zulke gevallen de opdracht (hoe wonderlijk dat ook mag klinken) van superieur belang is. Nu was het weliswaar zo dat er in de situatie van Zilkov en Varinski geen enkele sprake was van een opdracht, maar de omstandigheden waren identiek geweest. Zilkov had niets anders kunnen doen. Er zou niemand bij geholpen zijn als ze alle twee overrompeld waren. En hiermee diende zich een aspect aan waardoor Varinski zeker wist dat Zilkov niet meer zou terugkeren naar het hotel. Want hij had (net als “Fjodor”) ook van een afstand de hele zaak kunnen observeren teneinde te wachten tot die vier knapen het hotel weer verlieten om dan Varinski te hulp te schieten. In dat geval zou hijzelf slechts een minuut of vijf vastgebonden op het bed hebben gelegen. Maar daarvoor had de tijd ontbroken. De trein ging om kwart over drie en die moest gehaald worden, desnoods door slechts één van hen beiden.

Een moment overwoog hij Roshisko op te bellen, maar verwierp die gedachte onmiddellijk vanwege de

scheldpartij die hij dan over zich heen zou krijgen. Nee hij moest zo snel mogelijk alsnog naar Wladiwostok. Eerst maar met Zilkov overleggen. Twee praktische problemen drongen zich onmiddellijk aan hem op. In de eerste plaats was het zo dat de volgende trein pas morgen zou vertrekken waardoor er een volle dag verspeeld zou zijn.

“Met het vliegtuig dus,” bedacht Varinski zich. Het tweede probleem bestond uit de bagage van Zilkov. De zender kon hij onmogelijk meenemen. Mooie boel zou het zijn als hij zou proberen om daarmee het vliegtuig in te stappen.

Hij besloot om deze te deponeren in een bagagekluis van het station van Irkoetsk, net als ze hadden gedaan met de koffer met geld. Ineens bleef hij stokstijf staan... geld! Die knapen zouden toch niet...? Met een paar grote stappen was hij bij het nachtkastje, waar de politiecommandant zijn portefeuille had neergelegd. Opgelucht zag hij dat alles er nog in zat. Hij was gerustgesteld, maar ook heel verbaasd. Dat was wel héél wonderlijk... om geld was het kennelijk óók niet te doen geweest. Hij onderbrak zijn gepeins en kreunde inwendig omdat hij besepte dat hij drie koffers had mee te nemen. Behalve zijn eigen koffer en die met de zender, stond ook de koffer van Zilkov nog in de kamer. Vertwijfeld staaarde hij een moment voor zich uit.

“Het is niet anders,” bedacht hij grimmig. Dan maar twee koffers in de kluis van het station deponeren...

En zo kwam het dat uitgerekend Varinski als eerste in Wladiwostok zou arriveren doordat hij besloten had om het vliegtuig te nemen. Iets wat de jongens in de verste verte niet konden vermoeden en waar ze ook geen moment rekening mee hadden gehouden. Maar daar zouden ze pas later achter komen!

DE RUN OP WLADIWOSTOK

Vlak nadat Igor het telefoongesprek met Michael had beëindigd, belde hij naar vader Roos. Het duurde even voordat hij verbinding kreeg.

“Met Roos.”

“Goedemiddag, meneer Roos. U spreekt met Igor uit Moskou.”

“Hallo Igor,” klonk het opgewekt. “Heb je nieuws over Arie en co?”

“Jazeker; ik heb net een telefoontje van ze gehad. Dat wil zeggen: Michael heeft me opgebeld. Ze zijn klaar in Irkoetsk.”

“Mooi zo. Dus ze zijn feitelijk al weer op weg naar Moskou?”

“Ze zullen ongetwijfeld hier weer terugkeren,” sprak Igor opgewekt, “alleen moeten ze eerst nog even ergens anders naar toe om nog iets af te wikkelen.”

“Hè? wat zeg je? Waar zijn ze dan naar toe gegaan?”

“Naar Wladiwostok.”

Voor het geluid dat vader Roos hierop als reactie voortbracht, zijn in de Nederlandse taal geen klinkers en medeklinkers beschikbaar waarmee men het bij benadering zou kunnen omschrijven. Het had iets weg van een combinatie tussen een snork en een gesmoorde hik.

“Naar Wladiwostok?” vroeg hij uiteindelijk hees.

“Ja,” bevestigde Igor. In het kort vertelde hij wat er aan de hand was.

“Nou dat is OOK wat, zeg!” reageerde Roos, “dan hebben ze zo’n beetje het hele Sovjet-continent doorkruist, is het niet?”

“Zo zou u het wel kunnen stellen,” beaamde Igor. “Maar meneer Roos, gelooft u mij: ik heb Michael nadrukkelijk gezegd dat ze die extra missie, wat mij betreft, niet hoefden te ondernemen; en...”

“Natuurlijk geloof ik je,” onderbrak Roos. “Ik persoonlijk zit er ook niet zo mee. Maar waar ik me wel zorgen over maak, is de vraag hoe ik het aan Prins - de vader van Jan - moet vertellen.”

Hij grinnikte kort en ging weer verder:

“Kijk: hij heeft Jan al met gemengde gevoelens naar Moskou laten vertrekken. Het was dat hij samen met twee vrienden ging, anders had hij hem niet laten gaan. Vervolgens moest hij behoorlijk wennen aan het idee dat ze verder moesten naar Irkoetsk en nou dit weer, pffff! Dat

gaat nog leuk worden. Ze mogen er trouwens wel aan denken dat hun visum maar voor een maand geldig is.”

“Daar hebben we het al uitgebreid over gehad,” liet Igor weten.. “Nou ja,” reageerde pa Roos, “ze zijn net een goeie week weg, dus ze hebben nog wel even tijd.”

“Zal ik u gewoon weer bellen zodra ik wat weet?” vroeg Igor tenslotte.

“Dat is uitstekend. Ik ga nu de vader van Jan bellen.”

“Prima.”

Inmiddels was Michael in de eerste de beste grote winkelstraat gestopt alwaar hij samen met de drie vrienden in een soort kruidenierswinkel een ontzagwekkende hoeveelheid proviand insloeg: acht blikken met vruchten, vier flessen limonade, twintig flesjes mineraalwater, vier blikken vlees, een heel brood, een homp kaas en een grote zak koekjes. Daarna was Michael een boekwinkel binnengestapt die (tot zijn grote opluchting) een wegenatlas van Siberië bleek te hebben. Toen ze alles in de auto laadden, keek Michael om zich heen.

“Ben je soms iets vergeten?” vroeg Arie.

“Nou, het zou wel makkelijk zijn om een blikopener te hebben,” antwoordde Michael afwezig. “Daar misschien.”

De drie jongens keken in de richting waar Michael op wees. Aan de overzijde van de straat was een winkel waar behalve vazen ook bestek in de etalage te zien was.

“Gaan jullie maar vast in de auto zitten,” zei hij. “Ik ben zo terug.”

“In orde,” reageerde Arie. Ze stapten in de auto en wachtten geduldig.

“Ik heb alweer dorst,” klaagde Jan.

“Nou je het zegt: ik óók,” viel Bob bij.

Arie, die voorin zat, draaide zich half om:

“Ik zal zo aan Michael vragen of hij wat flessen mineraalwater uit de kofferbak kan halen en hier bij ons neerzet. Dan hoeven we daar onderweg niet extra voor te stoppen.”

“Goed idee,” liet Jan weten.

Niemand zei meer wat. Jan haalde een zakdoek te voorschijn en veegde het zweet van zijn voorhoofd.

“Daar komt Michael aan,” verbrak hij de stilte. Michael, die inmiddels al bezig was om over te steken, had een grote zak van grof papier in zijn hand.

“Nou, als ik die papieren zak zo bekijk, dan moet het wel een flinke blikopener zijn”, zei Jan droog.

Bob keek hem grijnzend aan:

“Misschien zijn de Russische conservenblikken wel gemaakt uit plaatstaal zodat je een opener nodig hebt met een steel van een halve meter.”

Hierop schoten ze alle drie in de lach.

Michael hoorde dit en stak zijn hoofd door het geopende portierraam van de bestuurderszitplaats:

“Wat een lol; mag ik mee lachen?”

“Weet je,” begon Arie, “we zagen je aankomen met die enorme papieren zak en vroegen ons af of de blikopeners hier zo groot waren.”

“O, bedoel je dat. Nee, ik heb ook een steelpannetje aangeschaft om dat vlees in warm te maken.” Hij rommelde nu in de zak. “En dit.”

Verbaasd keken de jongens naar hetgeen Michael toonde. Het was een driepoot, vervaardigd uit dik gevlochten ijzerdraad. Zo te zien een standaardje waar men een bloempotje in kon zetten.

“Wat is dat nou?” bracht Arie uit. “Wil je dat soms op het dashboard zetten met een plantje erin?”

Michael keek hem meewarig aan:

“Natuurlijk niet. Dat is om dat pannetje op te zetten zodat we dat zelf niet al die tijd hoeven vast te houden.”

Nu lachte niemand meer. Arie knikte goedkeurend en bedacht zich dat dit wederom een staaltje was van praktisch vernuft.

“Alleen is er nog één klein probleem,” zei hij tenslotte. “Ik veronderstel dat je onderweg gewoon wat houtjes bij elkaar wilt sprokkelen om daar een vuurtje mee te stoken. Niemand van ons rookt, dus we hebben geen aansteker.”

Nog voordat Arie was uitgesproken, had Michael het standaardje weer in de zak gestopt en haalde hier een paar doosjes lucifers uit die hij demonstratief liet zien.

“Nu overtuigd?” vroeg hij.

“Ja,” antwoordde Arie met een scheve grijns.

“Mooi zo.”

Michael verdween uit de raamopening en liep naar de achterkant van de auto. Op dat moment stapte Arie uit en liep eveneens naar achteren. Michael had net de klep van de kofferbak geopend toen Arie naast hem stond.

“Ik wil even wat mineraalwater pakken voor onderweg zodat we wat kunnen drinken zonder dat we daarvoor speciaal moeten stoppen.”

“Goed idee,” reageerde Michael. Hij zette de papieren zak in de kofferruimte en graaide in één van de andere zakken. “Ik zal er acht uithalen.”

Arie nam de eerste vier flesjes in ontvangst en liep hiermee naar voren. Door het open portierraam gaf hij ze

aan Jan die ze tussen hem en Bob op de achterbank legde. Inmiddels had Michael nog vier flesjes genomen en deze op de rand van de stoep neergezet. Hij wachtte geduldig tot Arie weer terug was.

“Moeten we soms ook nog wat etenswaren in de auto leggen?” vroeg hij.

“Nee,” antwoordde Arie, “we zullen sowieso de eerste uren nog geen honger krijgen. En als we gaan eten, moeten we tóch stoppen om dat vlees op te warmen. Er schiet me trouwens wel iets anders te binnen: ligt er toevallig nog ergens een blik motorolie in de kofferbak? Anders moeten we dat onderweg nog even aanschaffen.”

Michael dacht een moment na:

“Volgens mij heb ik een blik zien liggen. Even kijken.”

Hij schoof de koffers wat naar zich toe, boog voorover en graaide in de hoek naast de jerrycans.

“Ja, hier heb ik wat; kijk.”

Twee zwarte blikken, met een metalen schroefdop in het midden van de bovenkanten, kwamen te voorschijn. Michael pakte er eentje uit en las even de tekst op de zijkant ervan.

“Het IS motorolie,” zei hij tenslotte. “En nog helemaal vol ook.” Terwijl hij dit zei, schudde hij met het blik.

Arie keek even en schatte de inhoud op minstens twee liter.

“Mooi zo,” sprak hij gerustgesteld, “dan hoeven we ons daar voorlopig niet druk over te maken.”

Michael knikte en zette het blik weer terug. Arie pakte de overige vier flesjes en gaf deze eveneens aan Jan.

Toen ze allebei weer waren ingestapt, begon Michael te praten:

“Luister allemaal even. Ik stel voor dat we ieder om de beurt drie uur rijden. Arie, geef me even die wegenatlas, wil je?”

Arie opende het dashboardkastje en haalde hier het boekwerk uit.

“Dank je.” Michael begon meteen te bladeren totdat hij de gewenste bladzijde gevonden had. Uit het borstzakje van zijn shirt nam hij een balpen en begon een streep te trekken op de kaart.

“Kijk, ik trek nu een streep pal boven de weg die we te gaan hebben.” Hij sloeg een bladzijde om en ging verder op de volgende kaart. Toen hij dit voltooid had, liet hij de atlas wat omhoog zodat iedereen de kaart kon zien. Jan en Bob bogen zich wat naar voren.

“Ik zal zelf het eerste stuk voor mijn rekening nemen; daarna neemt Arie het over. Dan ruilen we van plaats. Dat

wil zeggen: Arie en ik achterin en jullie voorin. Op die manier kan de ene ploeg in totaal zes uur rijden en de andere zes uur slapen. Degene die naast de bestuurder zit, moet de kaart goed in de gaten houden in verband met de borden met plaatsnamen langs de weg. Zoals jullie zien staan er tussen de grote plaatsen de afstanden in kilometers aangegeven. Als we gewoon de kilometerstand van de auto bijhouden, is het niet moeilijk om vast te stellen waar we ongeveer zitten. Is dit allemaal duidelijk zover?"

Er klonk een driestemmig "ja." Michael knorde tevreden, gaf de atlas aan Arie en schakelde het contact in.

"Nu eerst even kijken hoe het staat met de benzine," verklaarde hij. Langzaam schoof de wijzer van de benzinemeter omhoog.

"Jullie zien het," zei Michael tenslotte. "De tank zit nog ruim halfvol. Als de naald bij het voorlaatste streepje komt, vullen we bij met de jerrycans."

Vervolgens startte hij de motor en manoeuvreerde de auto in de verkeersstroom. Voordat Michael samen met de drie vrienden de kruidenierswinkel waren binnen gegaan, hadden ze twee politie-agenten aangesproken die hen haarfijn hadden uitgelegd hoe ze naar het oosten van de stad moesten rijden om op de weg naar Oelan-Oede en verder te geraken.

Jan en Bob draaiden ieder een flesje mineraalwater open. Arie bestudeerde de kaart aandachtig. Op een zeker moment keek hij op en vroeg zich af hoe het Varinski zou zijn vergaan.

Zoals de lezer weet, was het Varinski heel anders vergaan dan de vier jongens konden vermoeden. Hij had zich wat gefatsoeneerd, de koffers ingepakt en was naar de receptie gelopen.

Nu had hij er geen zin in gehad om twee keer te lopen voor de drie koffers, dus hij gewoon met iedere hand één koffer gepakt en de derde koffer (met de zender) onder zijn linkerarm geklemd. Het lukte hem om zo de trap veilig en wel af te komen.

Eenmaal beneden, voor de balie, was hij blij dat hij de koffers even neer kon zetten. Hij veegde het zweet van het voorhoofd en verzocht de hoteleigenaar om de rekening op te maken.

Hij voegde er aan toe dat zijn kamergenoot geheel onverwachts weg had ontmoeten en dat hijzelf nu ook, eerder dan gepland, verder moest reizen.

De gasten die hier en daar aan een tafeltje zaten, hadden verbaasd toegekeken hoe Varinski als een pakezel zeulend was komen binnenlopen. Dat gold ook voor de hoteleigenaar.

“Meneer toch,” sprak deze ontdaan toen Varinski was uitgesproken. “Als u gewoon even naar mij had gebeld, had ik iemand naar boven gestuurd om u te helpen met uw bagage. Dat is bij de service inbegrepen.”

“Niet aan gedacht,” hijgde Varinski.

“Ik zal de rekening voor u in orde maken,” zei de eigenaar.

“Wilt u intussen soms een kopje koffie van de zaak gebruiken?”

“Ja dat is goed,” reageerde Varinski.

“In orde; gaat u maar ergens zitten, dan kom ik het zo wel brengen.”

Hierop nam Varinski plaats aan het dichtstbijzijnde lege tafeltje en overdacht wat hem te doen stond. Eerst naar het station om twee koffers in de bagagekluis te deponeren. Daarna naar het vliegveld en dan maar hopen dat er die avond nog een lijnvlucht naar Wladiwostok vertrok. Hij wist uit ervaring hoe stomvervelend het was om op een luchthaven uren en uren te moeten wachten op een toestel dat bovendien zomaar een uur vertraging kon hebben. Hij schrok op uit zijn gepeins toen de hoteleigenaar een klein dienblaadje bij hem neerzette met daarop een kopje koffie, suiker en melk.

“Dank u wel,” sprak hij verstrooid. “Zou u zo ook een taxi voor mij willen bellen?”

“Maar natuurlijk meneer.”

Verder verliep alles voor Varinski (die toch maar - zoals hij zelf al had gezegd - “door het oog van de naald was gekropen”) met een verbluffende eenvoud. Hij had keurig de rekening betaald, had de hoteleigenaar verzekerd dat het verblijf geheel naar wens was geweest en was in de taxi gestapt die net op dat moment voorreed. Na het korte bezoek aan het station had deze hem uiteindelijk naar het vliegveld gebracht, alwaar hij te horen kreeg dat er die avond om tien uur nog een vliegtuig zou vertrekken naar Wladiwostok. Aankomst: drie uur de volgende ochtend, plaatselijke tijd.

“Dat betekent dat ik een paar uur moet wachten,” had Varinski gedacht. “Maar het had nog veel erger gekund.” Eenmaal in Wladiwostok zou hij er wel achter komen wanneer de trein zou arriveren die de afgelopen middag om kwart over drie uit Irkoetsk was vertrokken.

En zo waren alle partijen op weg naar de plaats waar zich de slotscène van dit merkwaardige avontuur zou afspelen.

Merkwaardig was het overigens in verschillende opzichten.

Zilkov was er - net als Varinski - van overtuigd dat zijn spoor in Irkoetsk definitief was doodgelopen. Dan hadden beide heren niet gerekend op de vier vasthoudende jongens. Deze jongens meenden op hun beurt weer dat ze Varinski in Irkoetsk buiten spel hadden gezet... en nu zou uitgerekend deze bandiet als eerste in Wladiwostok aankomen!

VARINSKI KOMT OP ADEM; DE JONGENS SLAAN AAN HET REKENEN

Om even over drieën in de zaterdagochtend landde het Aeroflot-toestel, met aan boord de veelbesproken Varinski, in Wladiwostok. Zijn vlucht was allesbehalve rustig geweest.

Aanvankelijk was hij vol goede moed ingestapt en had zich verheugd op het vooruitzicht dat hij eindelijk een poosje kon slapen na de uren wachten op de luchthaven van Irkoetsk. Daar zou echter niet veel komen. In de eerste plaats kwam dit doordat er zich enige zitplaatsen achter hem een vrouw bevond met een kind van een jaar of vier oud. Op zich was dat niets bijzonders... alleen had het zojuist genoemde kind de vervelende gewoonte om zo ongeveer om het kwartier een keel op te zetten en daarbij dusdanig veel lawaai te produceren dat zelfs een hardhorende beer uit z'n winterslaap zou ontwaken. Mogelijk was het kind bang of had het last van luchtziekte; Varinski kon er slechts naar raden. Keer op keer werden de huilbuien door de moeder gesust om dan korte tijd later weer te beginnen met een krijs die door merg en been ging. Bovendien zat er aan de andere kant van het gangpad een jongeman met een walkman op het hoofd. Hij had de muziek zo hard staan, dat Varinski kon meegenieten. Van het slagwerk, wel te verstaan. Urenlang ging het maar door: "patsjoempa, patsjoempa, patsjoempa..." enz.

"Die knaap hoort in elk geval het geblèr van dat kind niet," bedacht hij. "Ik vraag me trouwens af of hij überhaupt nog iets hoort als hij straks die oordopjes uitdoet."

Kortom: deze vlucht zou hem voor de rest van zijn leven bijblijven als een periode die uitsluitend bestond uit wegdoezelen en wakker schrikken. Men kan zich dus voorstellen dat hij tamelijk geradbraakt en dodelijk vermoeid de grote hal binnenliep nadat hij zijn koffer van de lopende band had gepakt. Zijn humeur werd nog een tikje slechter toen hij zich realiseerde dat het tegen half vier was en er waarschijnlijk geen hotel in de stad was waar hij om die tijd nog terecht kon. Maar dat bleek gelukkig mee te vallen. De eerste de beste taxichauffeur die hij aanschoot met dit probleem, wist te vertellen dat het Wladiwostok Hotel dag en nacht geopend was.

"O, dat is mooi," reageerde Varinski. "En is dat hier ver vandaan?"

De chauffeur haalde de schouders op:

"Hooguit tien minuten rijden."

“Schitterend; breng mij er maar naar toe.”

Hierop nam de chauffeur de koffer over om deze in de achterbak te deponeren en gebaarde Varinski dat hij kon instappen. Daarna reden ze zonder al te veel oponthoud naar het hotel; het was inderdaad een rit van nog geen tien minuten geweest.

Varinski rekende af, nam de koffer op en liep de lounge binnen. Een kamer huren, bleek geen enkel probleem. Hij liet de receptionist weten dat hij zou uitslapen en dat het wel in de middag kon worden voordat hij weer zou opstaan. Met een “wat u wilt” nam de man de koffer en bracht Varinski naar zijn onderkomen. En Varinski sliep ook uit! Hij werd pas tegen twaalf wakker en liet zich koffie en een krant bezorgen op zijn kamer. Daarna viel hij weer in een diepe slaap. Toen hij de tweede keer wakker werd, schrok hij. Het was al tegen vieren!

Hij nam een uitgebreid bad, kleepte zich aan en verliet het hotel om een restaurant in de buurt op te zoeken.

Op dat moment hadden de jongens er al 24 uur opzitten. Tegen half twee hadden ze een uitgebreide warme maaltijd genuttigd in een klein restaurant in het stadje Zilovo. Ze waren daar ruim drie kwartier blijven zitten om even op krachten te komen. Voor ze echter het restaurant waren binnengegaan, had Jan een korte blik op de kilometerteller geworpen en vastgesteld dat ze op dat moment een kleine vijftienhonderd kilometer hadden afgelegd.

Een beetje sip had hij verklaard dat ze dus nog geeneens op de helft waren. Arie had hierop luchtig opgemerkt dat hij pas na een vol etmaal rijden de balans moest opmaken.

Ze hadden inderdaad om beurten gereden, maar waren al snel afgestapt van het idee om ieder precies drie uur te sturen. In de praktijk bleek het gewoon het beste te werken om het stuur over te nemen als iemand moe werd. In alle gevallen was dit beduidend langer dan de geplande drie uren. Ze hadden ondertussen wel alle jerrycans leeggegooid in de benzinetank. Voor alle zekerheid hadden ze overigens niet één, maar twee lege jerrycans bewaard omdat de pompstations wel erg ver uit elkaar bleken te liggen. De andere vier lege exemplaren hadden ze onderweg in de berm gedeponerd. Voor ze het restaurant hadden verlaten, hadden ze bij de eigenaar geïnformeerd of er ergens in de buurt gelegenheid was om te tanken. Deze liet weten dat er een tankstation was, net buiten de stad. Daar hadden ze bijna honderd liter

getapt: zevenenvijftig in de tank en veertig in de twee jerrycans. Tevens hadden ze voor alle zekerheid een paar blikken olie gekocht omdat ze hadden gemerkt dat de motor een ietsje gebruikte.

“Ja, het is nu half vijf,” zei Jan plotseling. “Wat is de kilometerstand?”

Michael, die achter het stuur zat, keek even en noemde de serie cijfers op. Jan sloeg driftig aan het rekenen, gadeslagen door Bob die naast hem zat.

“Welnu,” hernam Jan, “we zijn nu precies vierentwintig uur onderweg en hebben zestienhonderdzeventig kilometer afgelegd.”

Arie liet dit bezinken en begon voor te rekenen:

“In het afgelopen etmaal zijn we vier keer gestopt: gisteravond, vannacht, vanochtend vroeg en daarstraks. Eens even rekenen... alles bij elkaar twee uren. Alleen daarstraks zijn we wat langer blijven zitten; de overige keren zijn we iedere keer hooguit een halfuur gestopt.”

“Dat maakt dus tweeëntwintig uur,” mompelde Jan.

“Reken daar eens het gemiddelde van uit,” zei Bob.

“Daar was ik al mee bezig... een gemiddelde van ongeveer vijfenzeventig kilometer per uur.”

“Nou,” sprak Arie opgeruimd, “hou die cijfers gewoon aan en dan kun je berekenen wanneer we theoretisch in Wladiwostok aankomen.”

Een volle minuut zei niemand iets; allen waren razend nieuwsgierig om te horen waar Jan mee voor de dag zou komen.

“Ik geloof dat ik het heb,” zei hij tenslotte. “Hoe laat kwam de trein van Zilkov aan?”

“Maandagochtend om half zes,” antwoordde Arie.

“Dan heb ik een heuglijke mededeling,” reageerde Jan, “ALS we dit zo kunnen aanhouden en ALS we geen narigheid krijgen onderweg en ALS we er van uitgaan dat...”

“Hou op met dat ge-als!,” onderbrak Arie ongeduldig, “hoe laat zijn we er op papier?”

“Maandag-ochtend om vier uur. En dat heb ik het ruim berekend.”

“Dat zou geweldig zijn.” Het was Michael die dit zei. “Alleen is het inderdaad zo dat we geen tegenslag moeten krijgen onderweg.”

Arie knikte:

“We zullen iets kortere pauzes nemen en wat vaker olie peilen. Hoeveel benzine zou deze auto trouwens gebruiken?”

“Dat zullen we pas zeker weten als we de volgende keer getankt hebben,” verklaarde Jan. “Ik denk één liter op de acht kilometer. Misschien iets zuiniger omdat we steeds een min of meer constante snelheid hebben, maar niet veel. En ik vermoed dat de benzinetank groter is dan we dachten; waarschijnlijk honderd liter.”

“Kijk daarmee uit!” reageerde Bob. “Ik heb daarstraks ook gezien dat de naald van de meter iets onder de helft stond en we er vervolgens zevenenvijftig liter konden bijgooien. Maar zo’n benzinemeter geeft geen lineair verloop weer.”

Hier snapte Arie niets van:

“Wat bedoel je precies?”

“Nou, het is eigenlijk heel simpel. Vaak is het zo dat de meter slechts het peil in de tank aangeeft. Als je nou, sterk overdreven, een puntzak met een inhoud van veertig liter neemt en je brengt het peil precies terug tot op de helft, dan kan het maar zo gebeuren dat je dertig liter hebt laten weglopen en nog maar tien liter overhoudt.”

Arie begreep het.

“Dat is wel iets om rekening mee te houden,” erkende Jan. “We moeten gewoon zorgen dat we op tijd tanken en voor ogen houden dat we met de jerrycans, als de nood aan de man komt, nog iets meer dan driehonderd kilometer kunnen rijden.”

“TOEKOMST SCHRIJFT GESCHIEDENIS”

De stad Wladiwostok is voor een groot gedeelte gebouwd op een aantal uitlopers van stukken land, onderling gescheiden door verschillende baaien die uitmonden in de Japanse Zee. De “Gouden Hoorn Baai,” is verreweg de grootste. Aan de noordzijde hiervan bevindt zich het enorme haventerrein dat er eigenlijk net zo uitziet als iedere andere haven, waar ook ter wereld: een langgerekte strook van aanlegplaatsen, kades, hijskranen, pakhuizen, loodsen, bedrijven, fabrieken... en nog veel en veel meer. Vrijwel op het meest noordelijke gedeelte hiervan, een steenworp verwijderd van de eerste stadsbebouwing, was het veelbesproken bedrijf “Toekomst” gevestigd. Het gehele terrein hiervan was afgezet door stalen hekken van vijf meter hoog met prikkeldraad er bovenop. De toegang werd gevormd door twee hekken die elektrisch geopend en gesloten konden worden vanuit een laag gebouw dat zich links na het hek bevond. Eigenlijk was de hele entree op een uiterst merkwaardige manier opgezet. Was je eenmaal door de genoemde hekken binnengelopen, dan had je aan de linkerkant het kantoor met de geüniformeerde (en gewapende) portiers. Dit gebouw was haaks opgetrokken ten opzichte van de omheining en was ongeveer twintig meter breed. De rechterzijde grensde weer aan een tweede stel elektrisch bedienbare hekken. Pal tegenover het eerder genoemde kantoor bevond zich, nu weer net na het rechterhek, de blinde muur van een grote loods. Men zou kunnen stellen dat er op die manier een sluis was gecreëerd, bestaande uit een lap grond van ongeveer twintig bij twintig meter die links en rechts was afgezet door bebouwing en waarvan de voor- en achterzijde kon worden afgesloten door de twee dubbele hekken. Eenmaal daar doorheen zag men een vijftigtal meters verderop een reusachtige fabriekshal met één grote ingang waar zich aan beide kanten ook weer ruimten bevonden, eveneens bestemd voor geüniformeerde portiers. Opzij van het gebouw bevond zich de personeelsingang.

De fabriek lag er verlaten bij op die zonovergoten zaterdagochtend. Het fabriekspersoneel werkte van maandag tot en met vrijdag. Alleen de portiers, die tevens een bewakersfunctie hadden, werkten om beurten, zeven dagen per week, vierentwintig uur per dag. In de nachtelijke uren liepen zij regelmatig hun ronde over het terrein.

In het gedeelte dat slechts voor enkele mensen toegankelijk was (de afdeling "Test en onderzoek") was Andrei Tichnov samen met nog drie mannen aan het werk. Deze ruimte bevond zich onder de werkvloer en was alleen bereikbaar via het kantoor van Tichnov. Aldaar was naast de toegangsdeur naar de fabriek een tweede deur te zien waardoor men via een stalen trap het grote souterrain kon bereiken. En wat daar allemaal te zien was, had zo weggehaald kunnen zijn uit een science-fiction-film, alleen met dat verschil dat het echt was, en dat hier de plaats was waar werd gewerkt aan een wapen dat zijn weerga op het gebied van vernietiging niet kende: Red Mercury.

De hele ruimte was betegeld en baadde in fel neonlicht. Er stonden lange tafels met ingewikkelde proefopstellingen, ketels waarin een extreem hoge druk kon worden bereikt, autoclaven, computers en nog tal van andere apparaten. Tichnov, een kleine man met een geheel kaal hoofd en met een bril met kleine ronde glazen op de neus, stond samen met de drie anderen geduldig te wachten bij een print-apparaat dat op dat moment ratelend een groot vel papier vol typte met reeksen getallen en afkortingen.

Het was ronduit macaber om de vier mannen, allen gekleed in witte jassen, daar onverstoorbaar feitelijk zonder enige gezichtsuitdrukking, te zien staan. Stuk voor stuk geniale personen die hun breinen hadden ingezet voor iets uiterst misdadigs.

Het print-apparaat stopte abrupt. Tichnov scheurde met een korte ruk het stuk papier af. Aandachtig bekeek hij de kolommen; de drie andere mannen keken over zijn schouder mee. Slechts het zachte gebrom van de machines was hoorbaar.

"U ziet het, heren," sprak Tichnov op lijzige toon. "Het ziet er hoopvol uit. Langzaam maar zeker naderen de waarden de vereiste hoogte."

De anderen knikten goedkeurend.

"Het ontwikkelt zich sneller dan we hadden durven hopen," zei iemand.

"Ja."

Tichnov pakte de uitdraai van een dag geleden en vergeleek deze met het zojuist uitgeprinte exemplaar. Uiteindelijk legde hij beide vellen neer.

"Toekomst schrijft geschiedenis," zei hij. "We gaan naar boven om een borrel te drinken."

Dit laatste had hij op joviale toon gezegd tegen zijn metgezellen. In werkelijkheid was Tichnov helemaal niet

zo joviaal. Integendeel! Hij was van nature altijd een fanatieke streber geweest met een goed stel hersens. Daar zou op zich niets verkeers in schuilen, ware het niet dat hij altijd en overal in wilde uitblinken. In zijn visie hoorden beperkingen en tegenslagen bij slappelingen die geen knip voor de neus waard waren. Als hijzelf daarmee geconfronteerd werd, kon hij razend worden, roepend dat de één of ander hem een smerige streek wilde leveren. Prima gezelschap dus voor de al eerder genoemde Roshisko; alleen met dat verschil dat Roshisko geld had (wat Tichnov niet bezat) en Tichnov een geniaal brein (wat Roshisko op zijn beurt weer niet had).

Deze twee mannen hadden elkaar leren kennen in het leger. Roshisko was officier en Tichnov een chemicus, werkzaam in de afdeling die zich bezighield met het ontwikkelen van chemische wapens.

In die dagen was in de Kaukasus een laboratorium ontmanteld waar werd gewerkt aan een geheel nieuwe grondstof voor kernwapens: Red Mercury. Helaas waren alle betrokkenen al gevlucht en spoorloos verdwenen zodat niemand het fijne van het procédé wist. Wél was er nog een handjevol aantekeningen gevonden die men in de haast vergeten had om in de vuilverbrander te deponeren. Ook Tichnov had deze aantekeningen onder ogen gekregen en ze voor alle zekerheid gekopieerd. Wekenlang had hij ze bestudeerd totdat... hij ontdekte wat er aan de informatie ontbrak. Dit laatste geschiedde echter op een wat ongelukkig moment.

Het probleem met Tichnov was namelijk dat hij de gewoonte had om af en toe uit de alcohol van het laboratorium een borrel samen te stellen door er een flinke scheut vruchtensap doorheen te mixen. Nu waren stevige drinkers in de Sovjet-Unie weliswaar geen ongewoon verschijnsel, maar Tichnov maakte het wel erg bont. Dusdanig bont dat hij het vertrouwen bij zijn superieuren verspeelde. Zij constateerden dat "kameraad Tichnov" bezig was om behoorlijk aan lager wal te raken en ontsloegen hem zonder pardon... vlak voordat hij trots zou melden dat hij er achter was hoe Red Mercury gemaakt kon worden.

Juist in die tijd was Roshisko - die regelmatig heimelijk met hem sprak over de grondstof - bezig om het uniform te verruilen voor het maatkostuum, beseffende dat er aan "zaken" meer financiële eer viel te behalen dan aan onderscheidingen.

En zo kon het gebeuren dat de twee mannen, op een gure winteravond in een schemerige nachtclub, de koppen

bijeen staken. Tichnov, verbitterd en zinnend op wraak en Roshisko, inmiddels bijzonder vermogend en hongerend naar macht. Deze laatste had al een flink netwerk opgebouwd waarin veel werd verdiend aan “bescherming,” chantage, afpersing en bedreiging van goedlopende bedrijven. Op dat moment had hij “Irkoetsk Metaal” reeds aangekocht en via één van zijn zakenrelaties gehoord van het slecht draaiende bedrijf “Toekomst” in Wladiwostok. Het bedrijf was niet interessant; het bijbehorende laboratorium echter des te meer. Reden genoeg om dat aan te kopen voor een bedrag dat voor een doorsnee-Rus een vermogen was, maar voor Roshisko een schijntje. Hij kwam met Tichnov overeen dat hij daar tewerk zou worden gesteld en alle faciliteiten zou krijgen die nodig waren de Red Mercury te produceren. Deze deal was uiteraard zonder problemen en razendsnel gesloten.

Zoals eerder gezegd, was het Varinski die als eerste was aangekomen in Wladiwostok. Nu hadden hij en Zilkov tijdens het onderhoud met Roshisko het adres van “Toekomst” gekregen zodat hij op de zondag alvast een kijkje ging nemen. Op de bewakers na, was er niemand aanwezig.

Varinski besloot om zich de volgende dag om een uur of negen bij Tichnov aan te dienen. Zilkov zou er dan waarschijnlijk ook al zijn of kort daarna verschijnen.

“Die Tichnov zal trouwens wel opkijken als hij hoort hoe anders dan gepland wij Irkoetsk hebben verlaten,” dacht hij bij zichzelf. “Dat komt Roshisko natuurlijk ook aan de weet; hij zal ook daarover wel weer stevig tekeer gaan.” Hij kwam tot de slotsom dat er nou eenmaal niets aan te veranderen was.

En zo ontstond de vreemde situatie dat twee partijen elkaar schromelijk hadden onderschat: Varinski was ervan overtuigd dat er absoluut geen gevaar was omdat die mysterieuze groep jeugdige belagers onmogelijk kon weten dat hij en Zilkov naar Wladiwostok waren vertrokken. De “jeugdige belagers” (Michael, Jan, Bob en Arie) daarentegen, wisten niet beter of Varinski zat veilig opgesloten, nadat hij zich - volgens hun verwachting - hopeloos had vast gekletst door een verhaal op te hangen dat aan alle kanten rammelde.

Zilkov, nog steeds in de trein zittend, was opgehouden met piekeren over wat er aan de hand kon zijn. Wel had hij (net als Varinski) geconcludeerd dat Roshisko

huizenhoog heibel zou schoppen omtrent het gebeuren in het Sibir Hotel in Irkoetsk.

“Nou ja; wij hebben daar geen schuld aan en die schreeuwlelijk mag blij zijn dat het verder geen gevolgen heeft.”

...